

99

H. R. H. PRINCESS ELIZABETH.

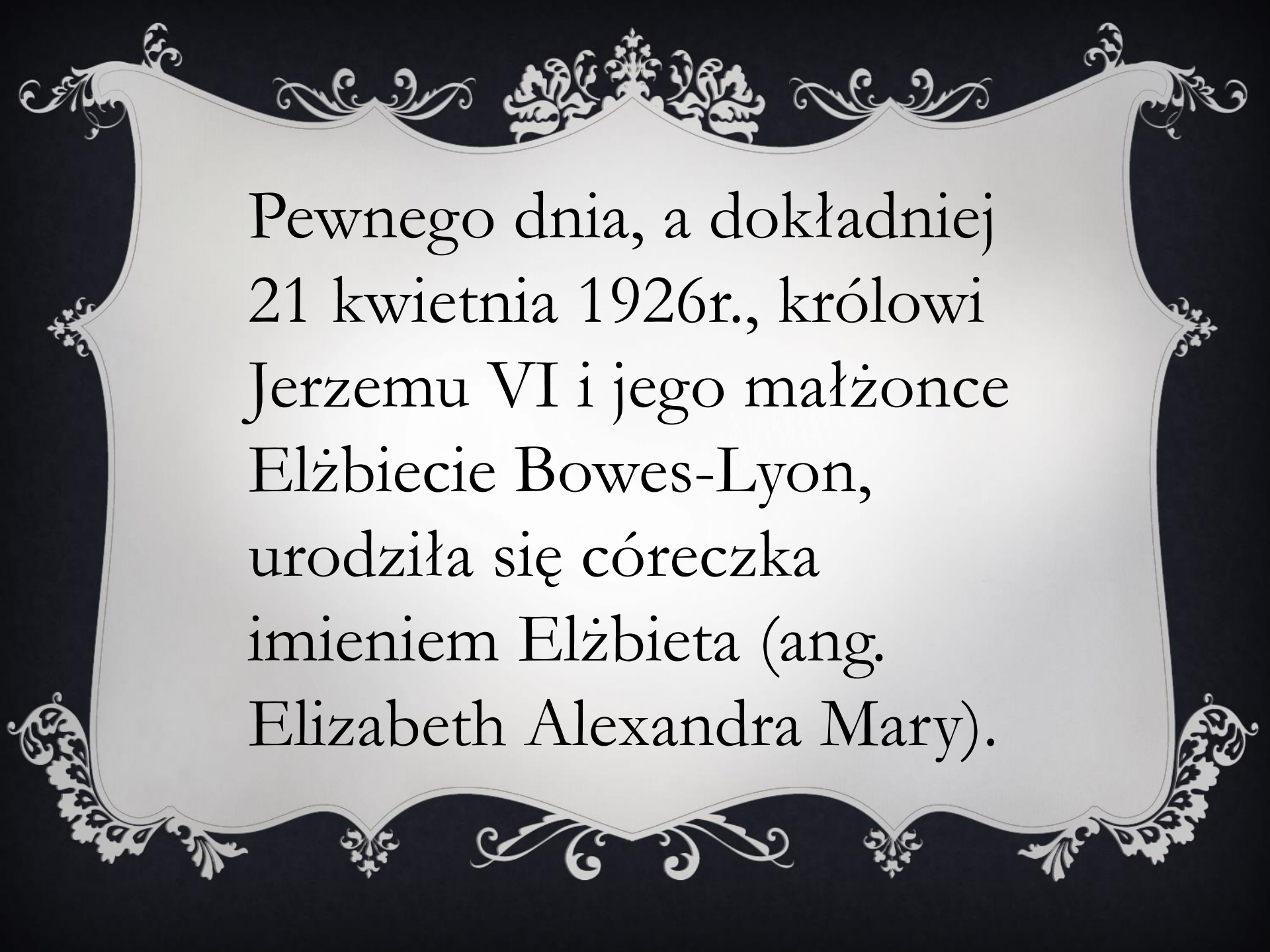

Królowa Elizabeth II

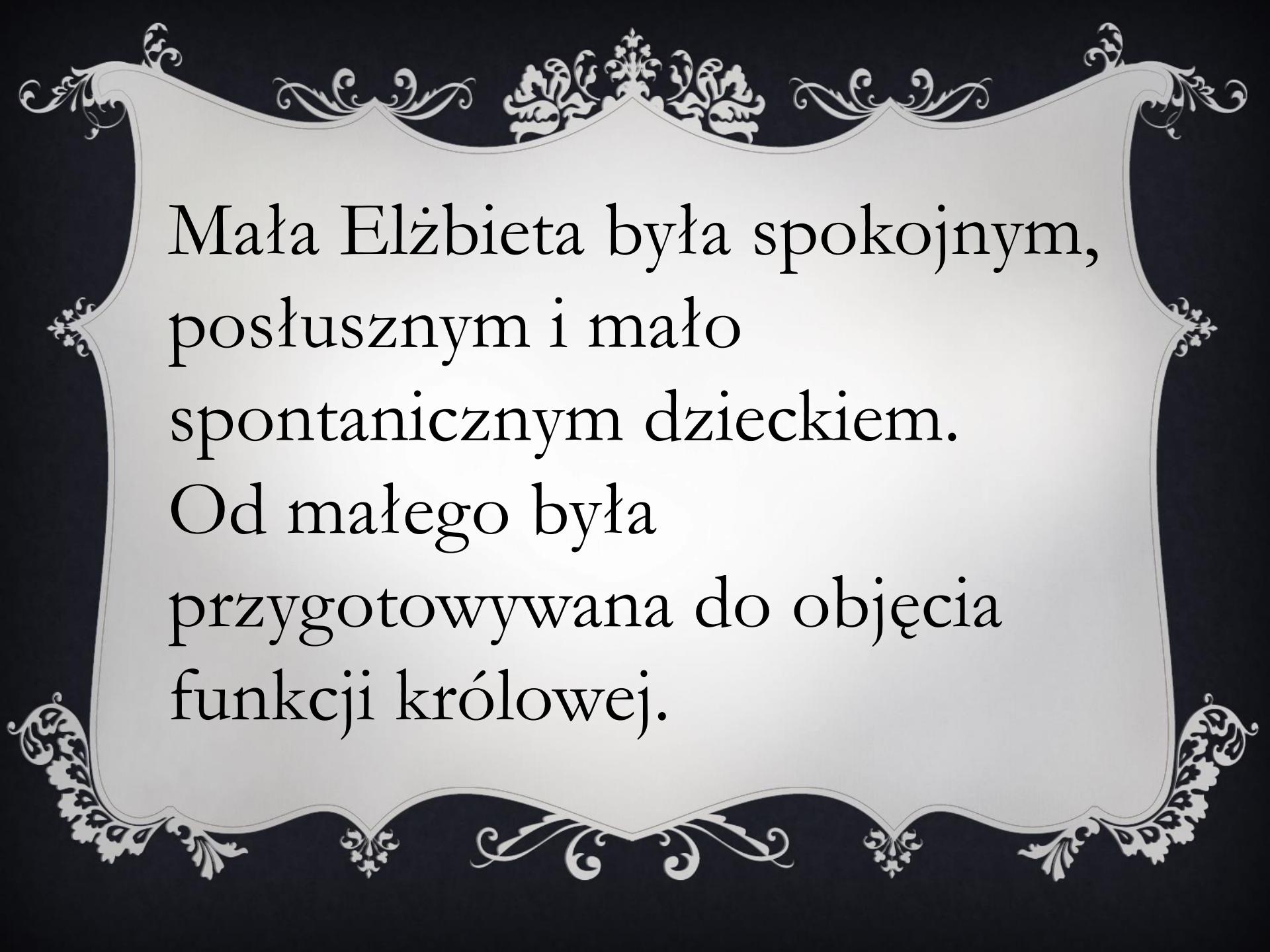
21.04.1926/8.09.2022

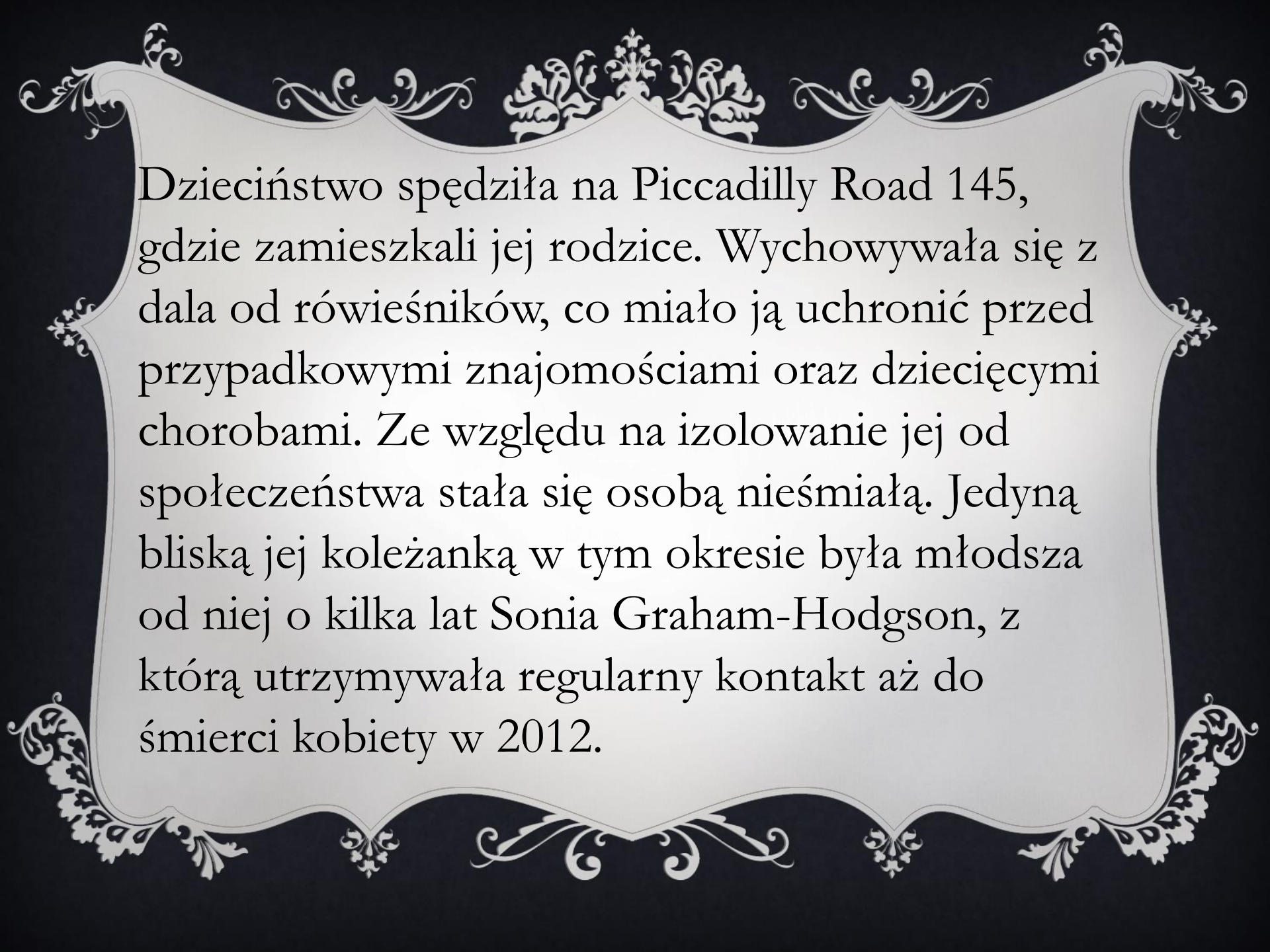
Pewnego dnia, a dokładnie
21 kwietnia 1926r., królowi
Jerzemu VI i jego małżonce
Elżbiecie Bowes-Lyon,
urodziła się córeczka
imieniem Elżbieta (ang.
Elizabeth Alexandra Mary).

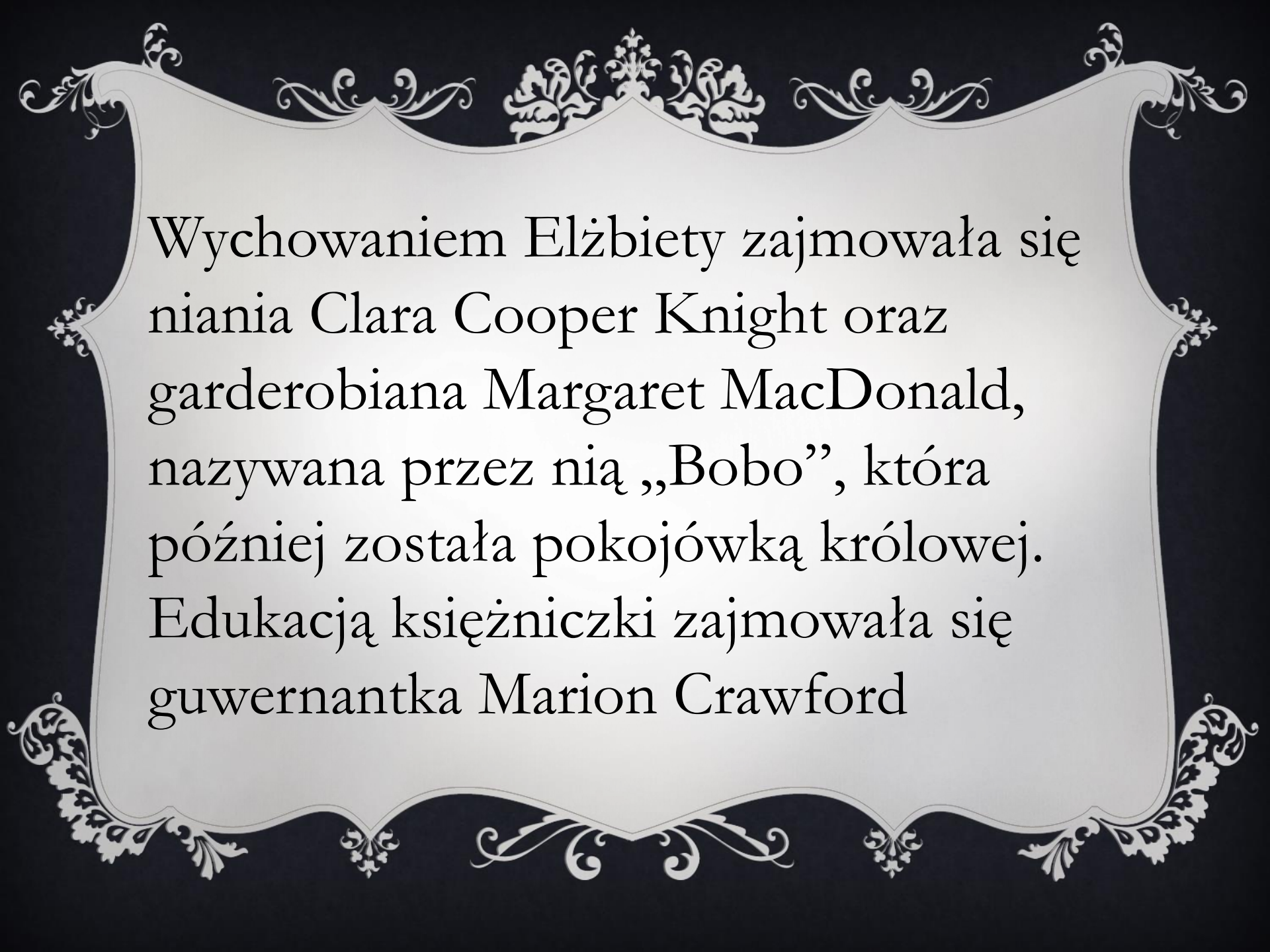
MŁODOŚĆ

Mała Elżbieta była spokojnym,
posłusznym i mało
spontanicznym dzieckiem.
Od małego była
przygotowywana do objęcia
funkcji królowej.

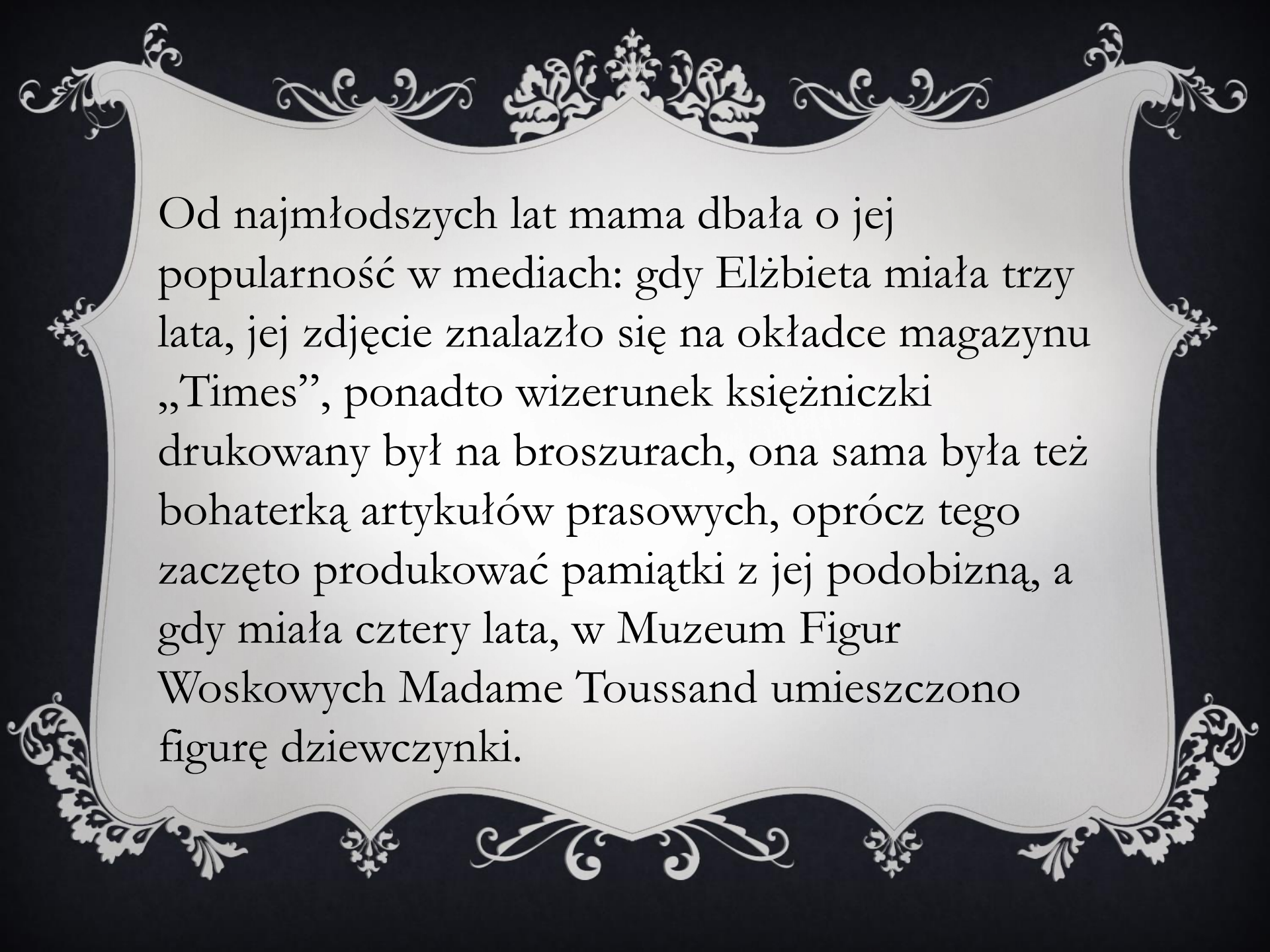

Dzieciństwo spędziła na Piccadilly Road 145, gdzie zamieszkali jej rodzice. Wychowywała się z dala od rówieśników, co miało ją uchronić przed przypadkowymi znajomościami oraz dziecięcymi chorobami. Ze względu na izolowanie jej od społeczeństwa stała się osobą nieśmiałą. Jediną bliską jej koleżanką w tym okresie była młodsza od niej o kilka lat Sonia Graham-Hodgson, z którą utrzymywała regularny kontakt aż do śmierci kobiety w 2012.

Wychowaniem Elżbiety zajmowała się niania Clara Cooper Knight oraz garderobiana Margaret MacDonald, nazywana przez nią „Bobo”, która później została pokojówką królowej. Edukacją księżniczki zajmowała się guwernantka Marion Crawford

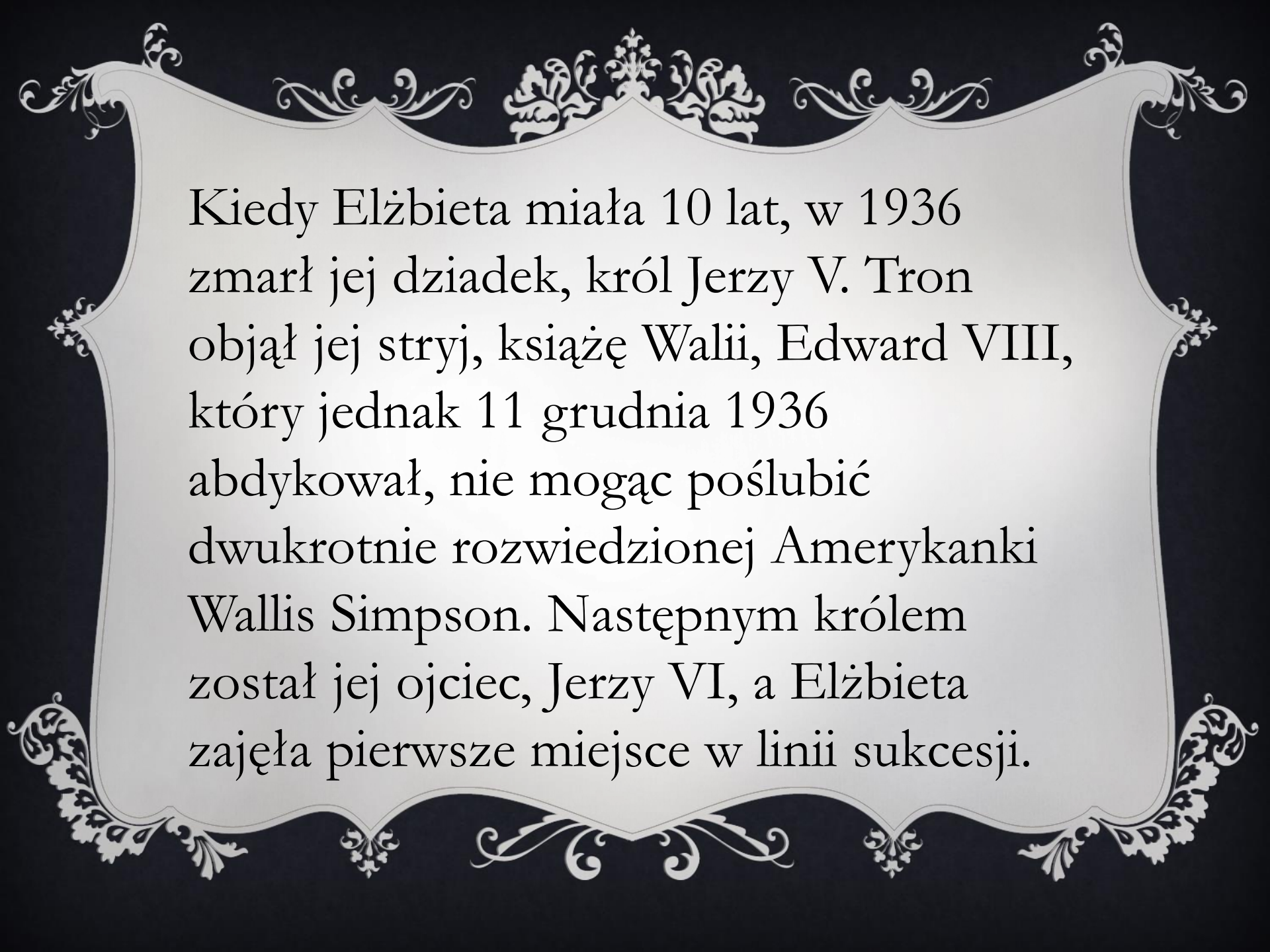

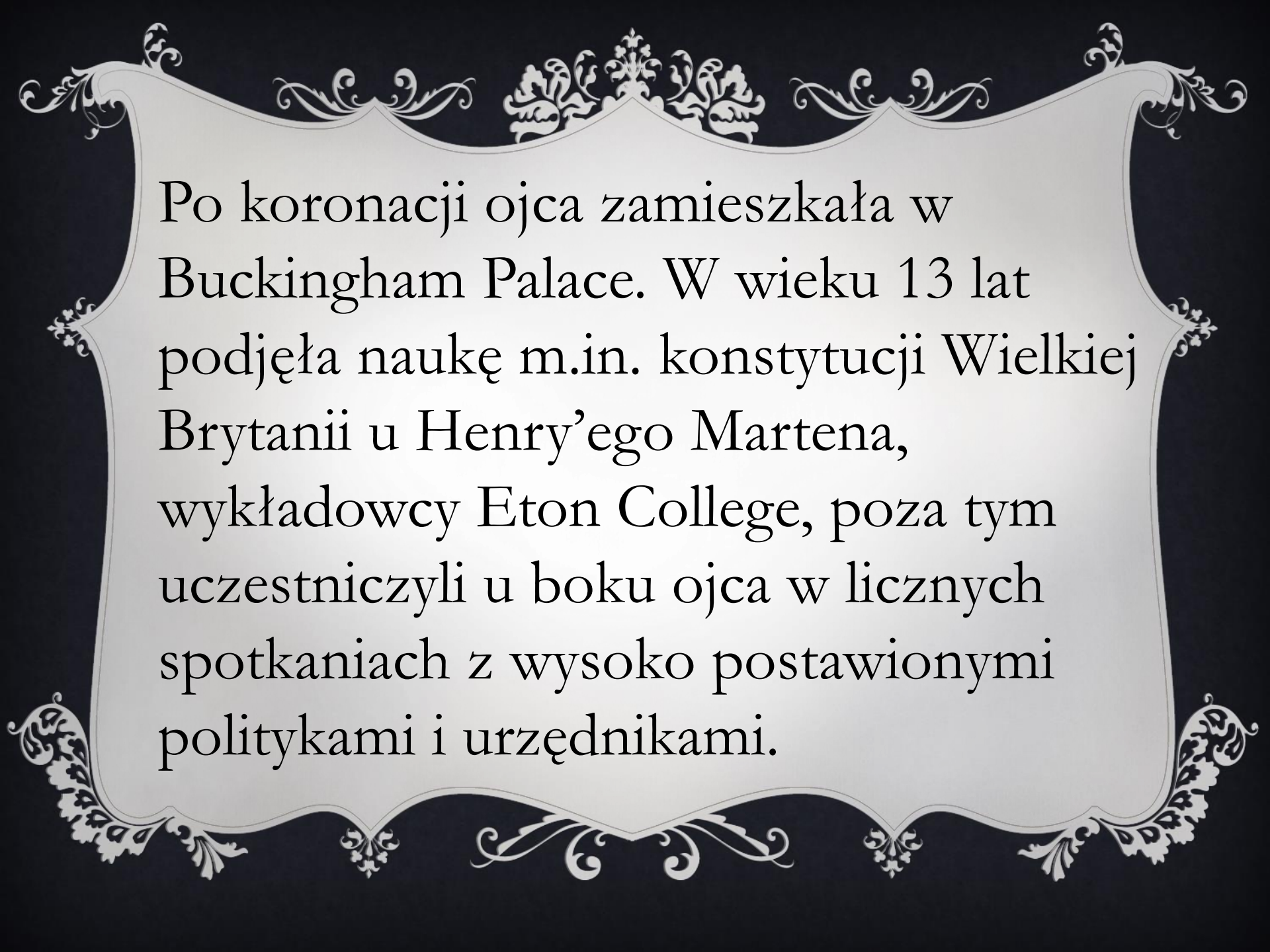
Od najmłodszych lat mama dbała o jej popularność w mediach: gdy Elżbieta miała trzy lata, jej zdjęcie znalazło się na okładce magazynu „Times”, ponadto wizerunek księżniczki drukowany był na broszurach, ona sama była też bohaterką artykułów prasowych, oprócz tego zaczęto produkować pamiątki z jej podobizną, a gdy miała cztery lata, w Muzeum Figur Woskowych Madame Toussand umieszczono figurę dziewczynki.

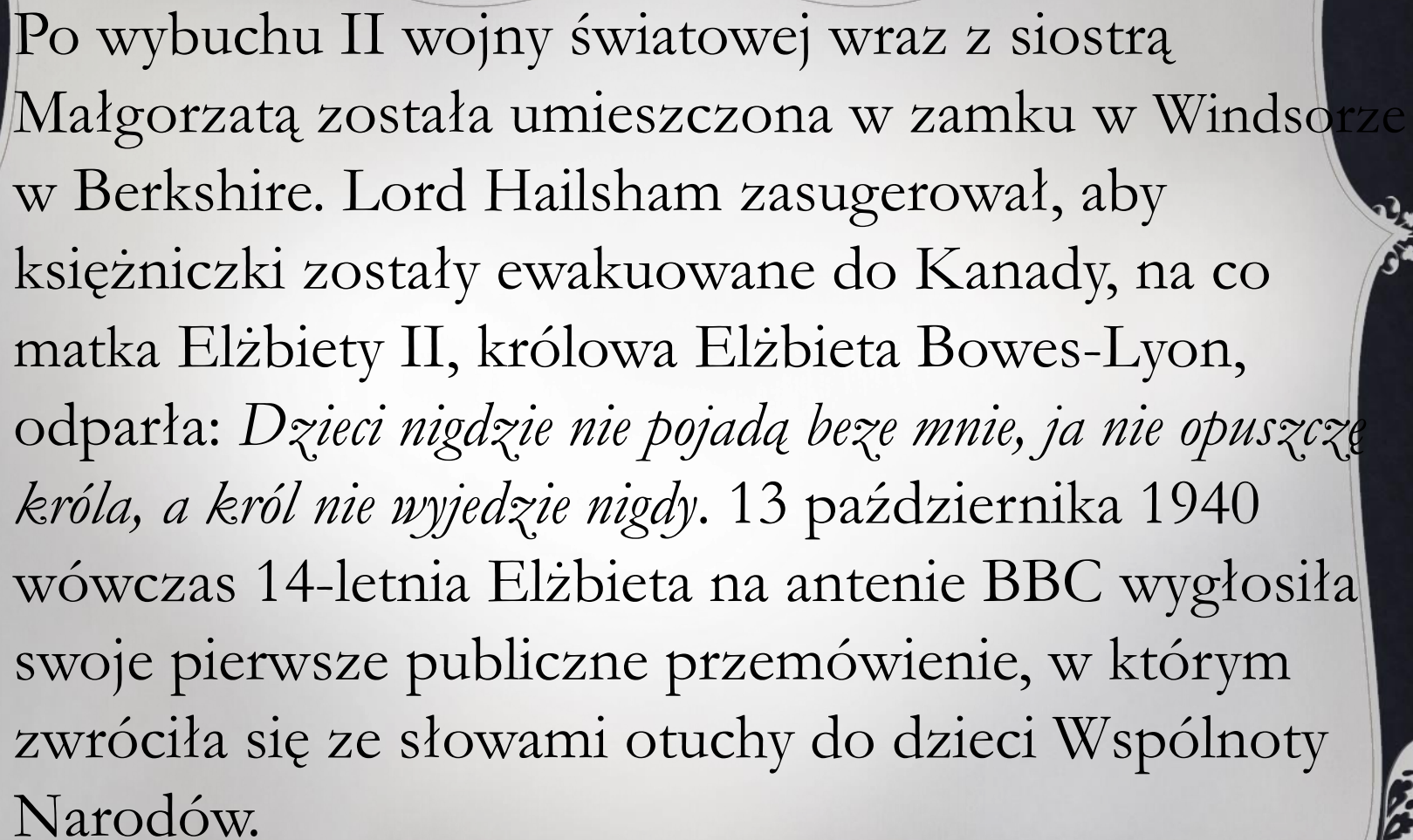
Następczyni tronu

Kiedy Elżbieta miała 10 lat, w 1936 zmarł jej dziadek, król Jerzy V. Tron objął jej stryj, książę Walii, Edward VIII, który jednak 11 grudnia 1936 abdykował, nie mogąc poślubić dwukrotnie rozwiedzionej Amerykanki Wallis Simpson. Następnym królem został jej ojciec, Jerzy VI, a Elżbieta zajęła pierwsze miejsce w linii sukcesji.

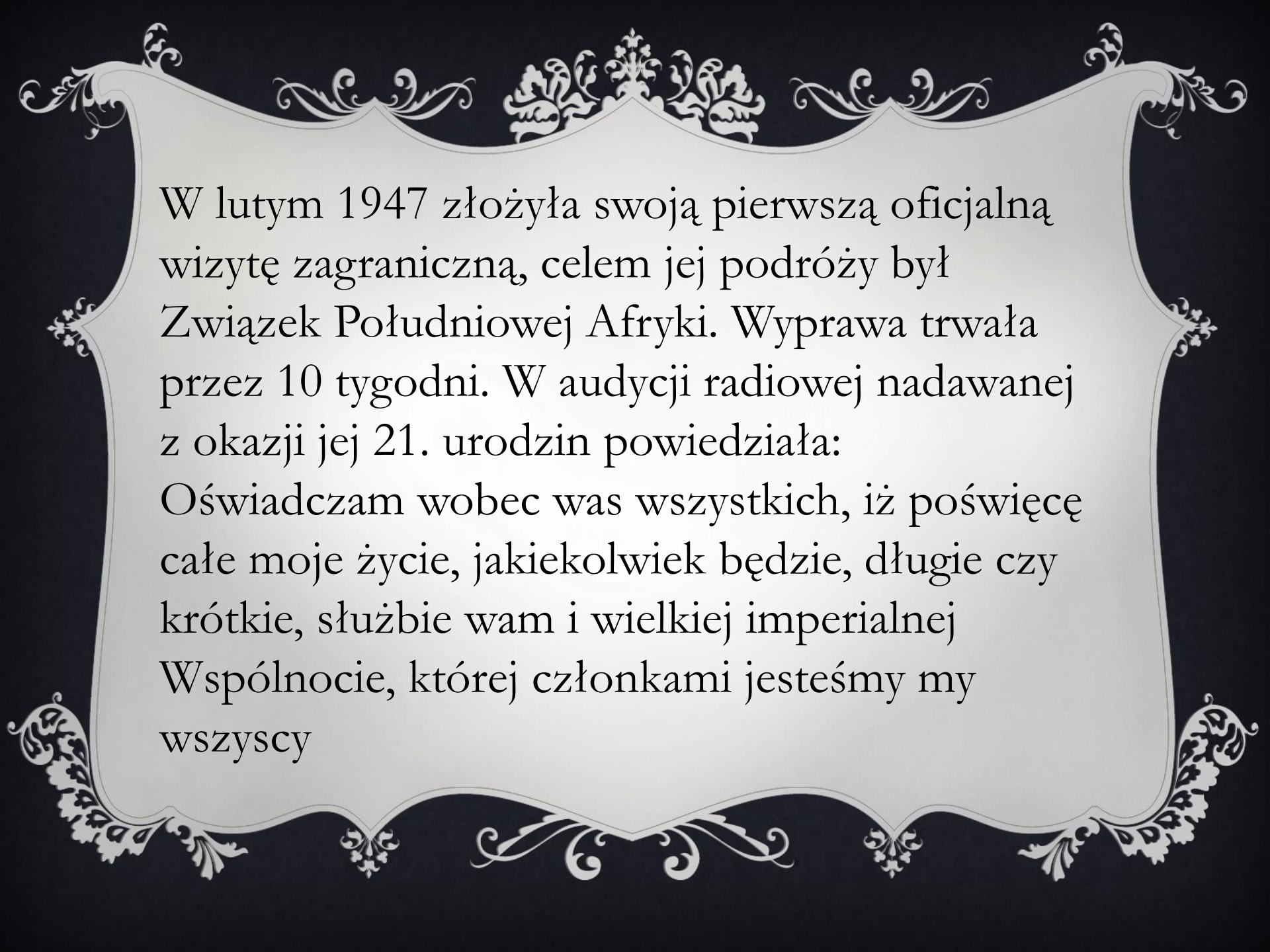
Po koronacji ojca zamieszkała w Buckingham Palace. W wieku 13 lat podjęła naukę m.in. konstytucji Wielkiej Brytanii u Henry'ego Martena, wykładowcy Eton College, poza tym uczestniczyła u boku ojca w licznych spotkaniach z wysoko postawionymi politykami i urzędnikami.

Po wybuchu II wojny światowej wraz z siostrą Małgorzatą została umieszczona w zamku w Windsorze w Berkshire. Lord Hailsham zasugerował, aby księżniczki zostały ewakuowane do Kanady, na co matka Elżbiety II, królowa Elżbieta Bowes-Lyon, odparła: *Dzieci nigdzie nie pojedą bez mnie, ja nie opuszczę króla, a król nie wyjedzie nigdy.* 13 października 1940 wówczas 14-letnia Elżbieta na antenie BBC wygłosiła swoje pierwsze publiczne przemówienie, w którym zwróciła się ze słowami otuchy do dzieci Wspólnoty Narodów.

W latach 1941–1944 wraz z siostrą grała w pantomimach w Pałacu Windsor, a dochody z przedstawień były przeznaczane na rzecz żołnierzy. W 1943 po raz pierwszy samodzielnie wystąpiła publicznie. W lutym 1945 wstąpiła do *Auxiliary Territorial Service* ze stopniem podporucznika. Została przeszkolona na kierowcę i mechanika, uzyskując stopień kapitana. Dzień zwycięstwa w Europie w 1945 świętowała wraz z siostrą, oficerami ochrony i tłumem ludzi na londyńskich ulicach.

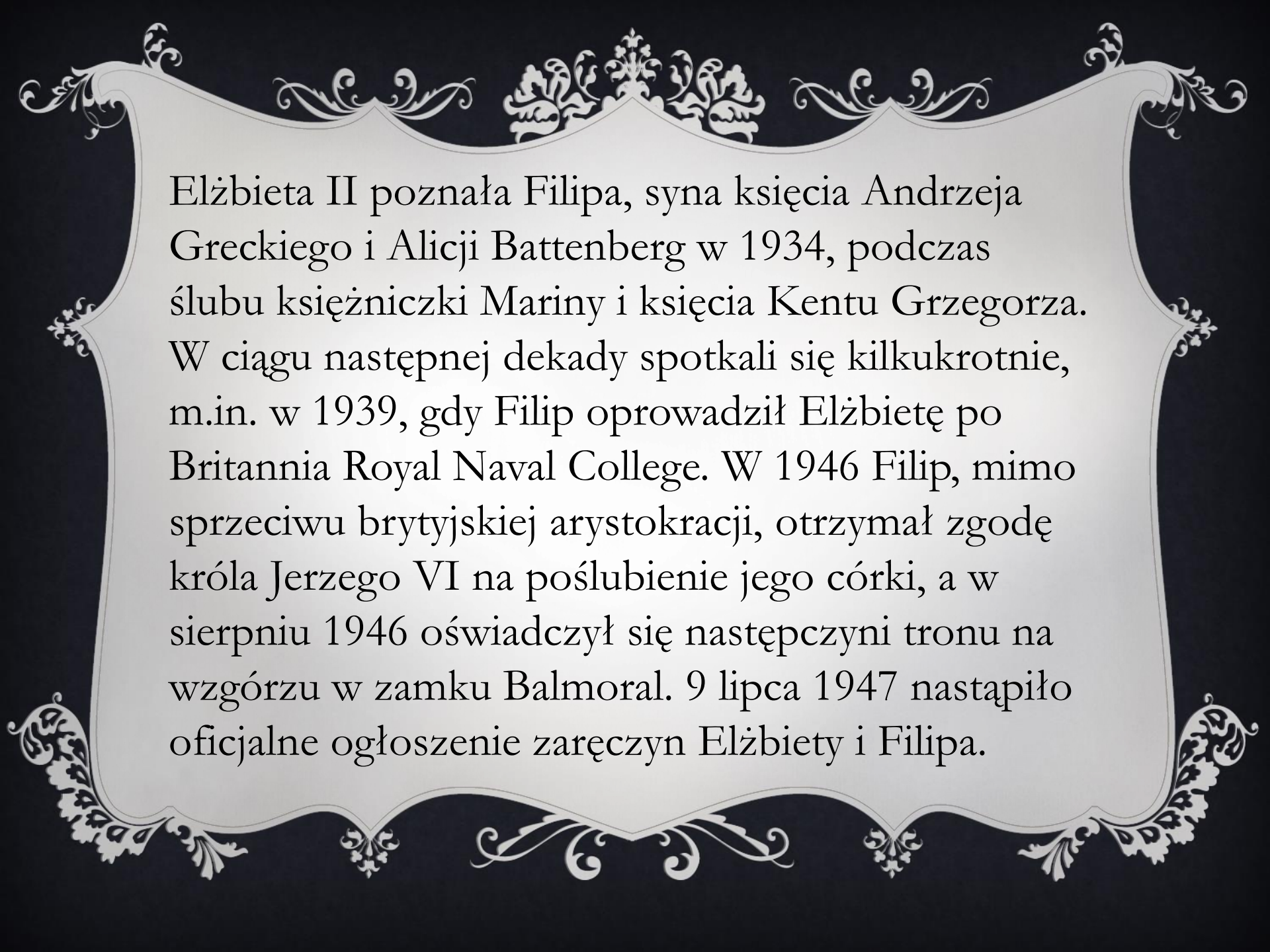
W lutym 1947 złożyła swoją pierwszą oficjalną wizytę zagraniczną, celem jej podróży był Związek Południowej Afryki. Wyprawa trwała przez 10 tygodni. W audycji radiowej nadawanej z okazji jej 21. urodzin powiedziała:

Oświadczam wobec was wszystkich, iż poświęcę całe moje życie, jakiegokolwiek będzie, długie czy krótkie, służbie wam i wielkiej imperialnej Wspólnocie, której członkami jesteśmy my wszyscy

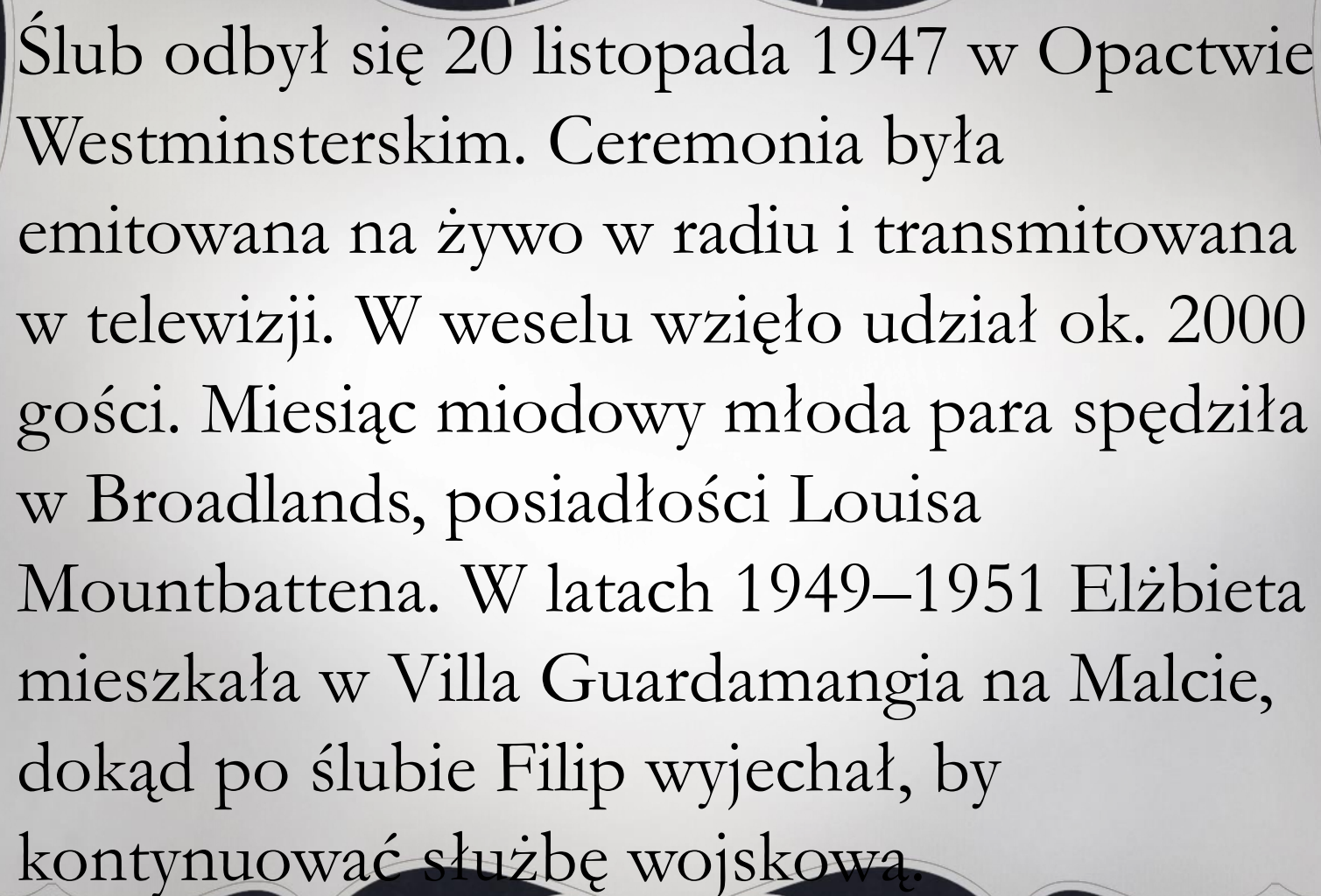

Małżeństwo i dzieci

Elżbieta II poznała Filipa, syna księcia Andrzeja Greckiego i Alicji Battenberg w 1934, podczas ślubu księżniczki Mariny i księcia Kentu Grzegorza. W ciągu następnej dekady spotkali się kilkukrotnie, m.in. w 1939, gdy Filip oprowadził Elżbietę po Britannia Royal Naval College. W 1946 Filip, mimo sprzeciwu brytyjskiej arystokracji, otrzymał zgodę króla Jerzego VI na poślubienie jego córki, a w sierpniu 1946 oświadczył się następczyni tronu na wzgórzu w zamku Balmoral. 9 lipca 1947 nastąpiło oficjalne ogłoszenie zaręczyn Elżbiety i Filipa.

Ślub odbył się 20 listopada 1947 w Opactwie Westminsterskim. Ceremonia była emitowana na żywo w radiu i transmitowana w telewizji. W weselu wzięło udział ok. 2000 gości. Miesiąc miodowy młoda para spędziła w Broadlands, posiadłości Louisa Mountbattena. W latach 1949–1951 Elżbieta mieszkała w Villa Guardamangia na Malcie, dokąd po ślubie Filip wyjechał, by kontynuować służbę wojskową.

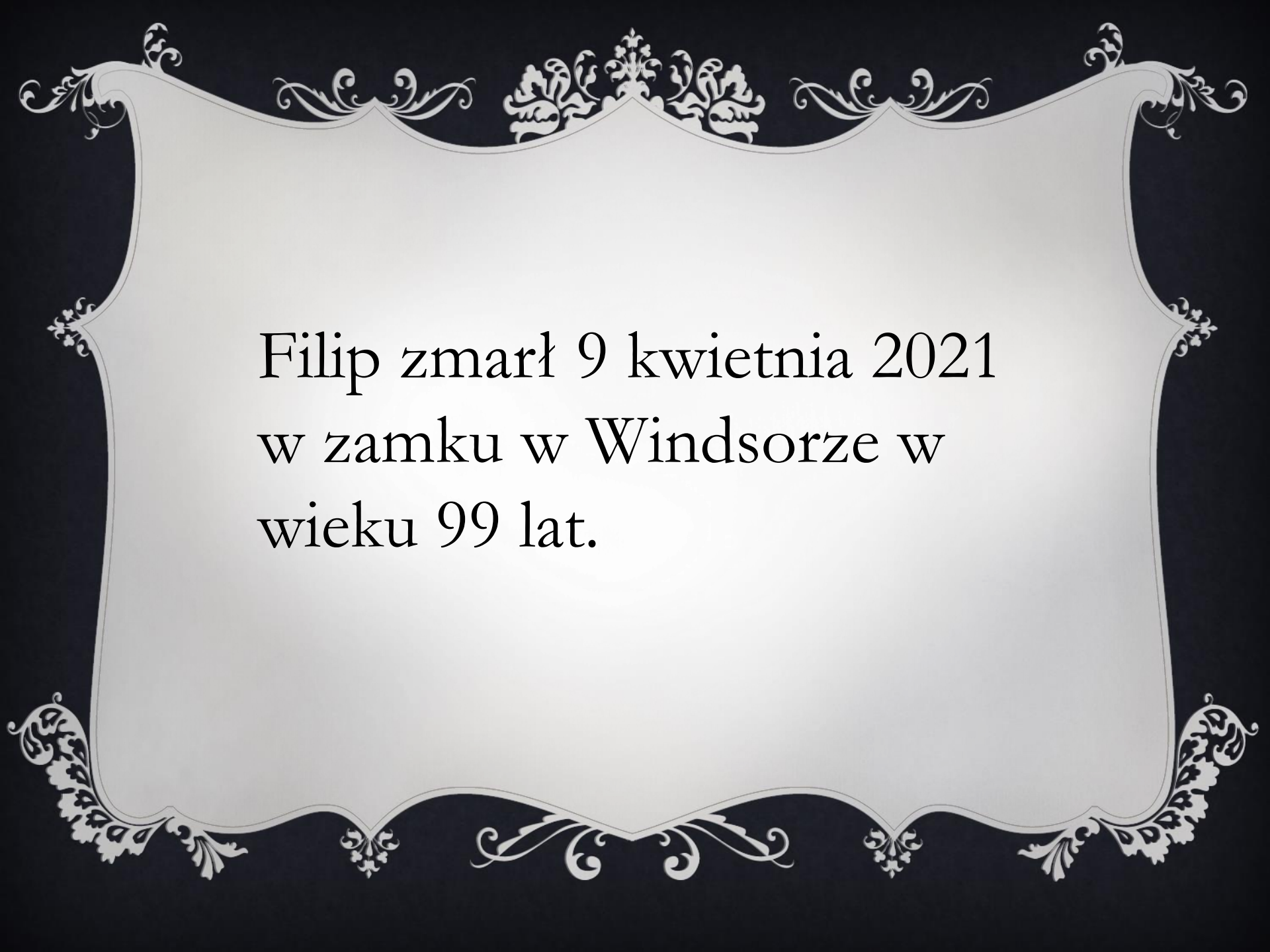
Z Filipem miała czworo potomków, są nimi:

Karol III (ur. 14 listopada 1948), książę Walii, król Wielkiej Brytanii od 2022 roku

Anna (ur. 15 sierpnia 1950), księżniczka królewska, żona Marka Phillipsa, następnie Timothy'ego Laurence'a

Andrzej (ur. 19 lutego 1960), książę Yorku

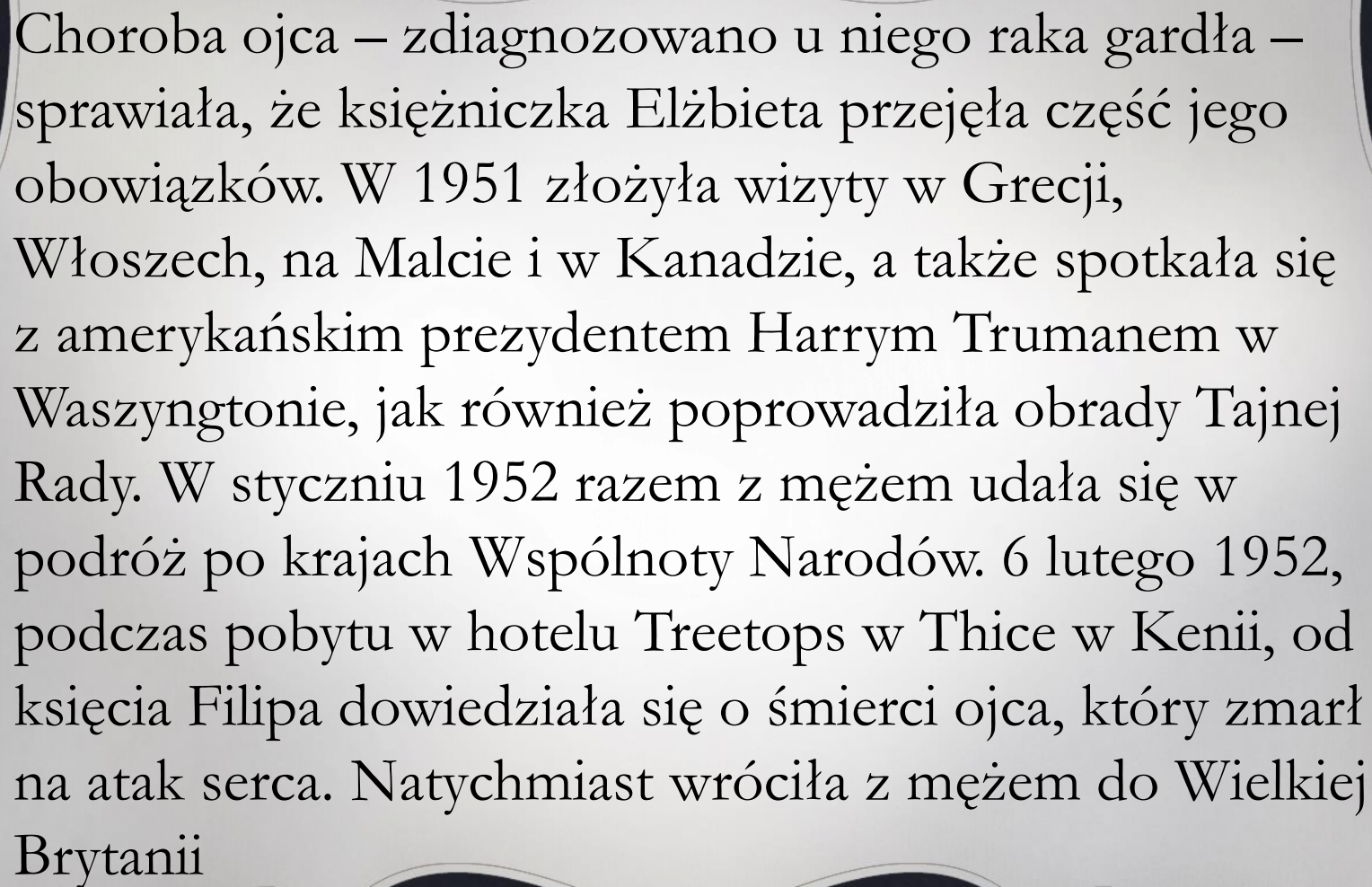
Edward (ur. 10 marca 1964), hrabia Wesseksu

A decorative white floral border with intricate scrollwork and leaf patterns, set against a black background. The border frames a central white area containing text.

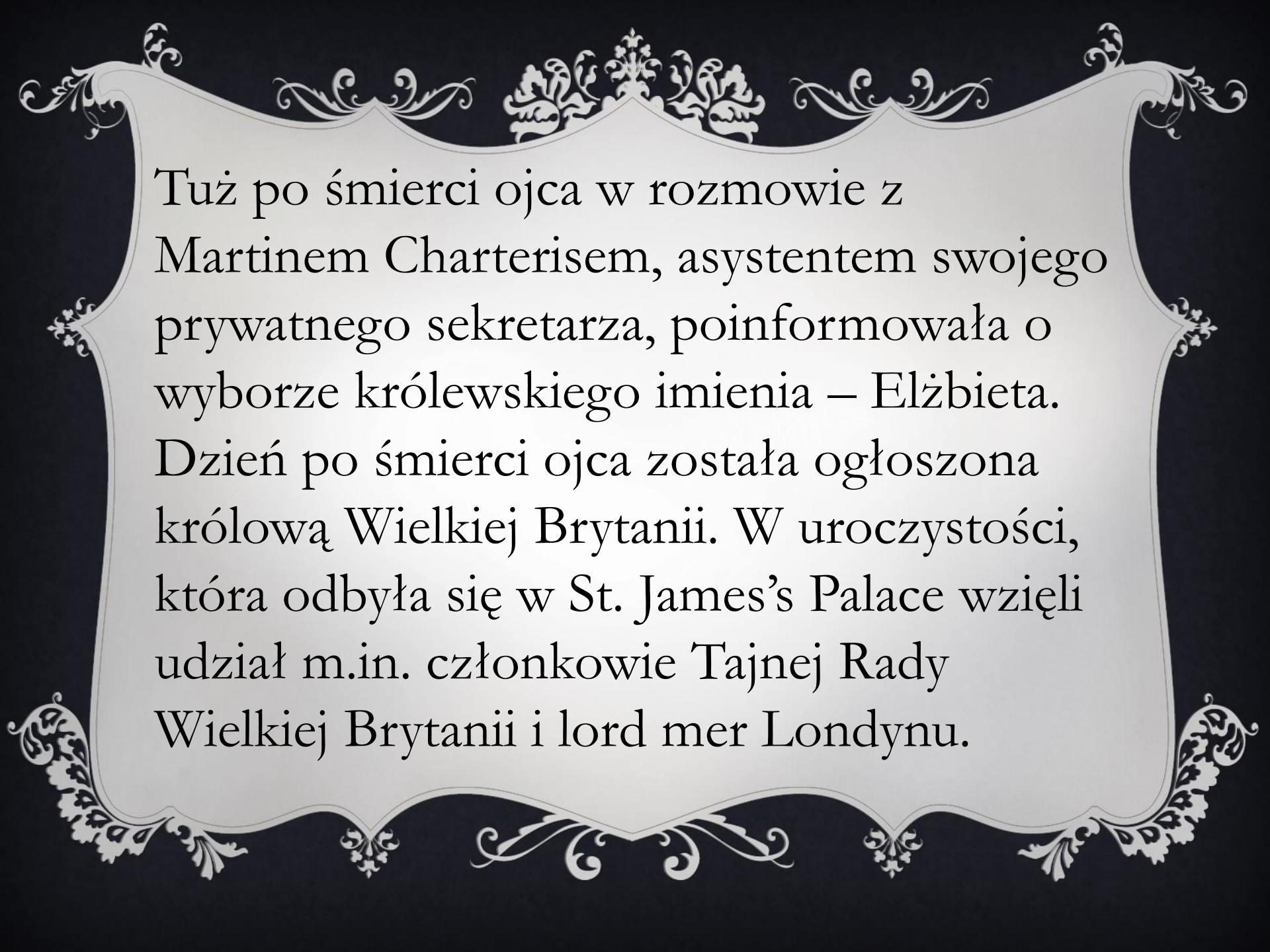
Filip zmarł 9 kwietnia 2021
w zamku w Windsorze w
wieku 99 lat.

Wstąpienie na tron

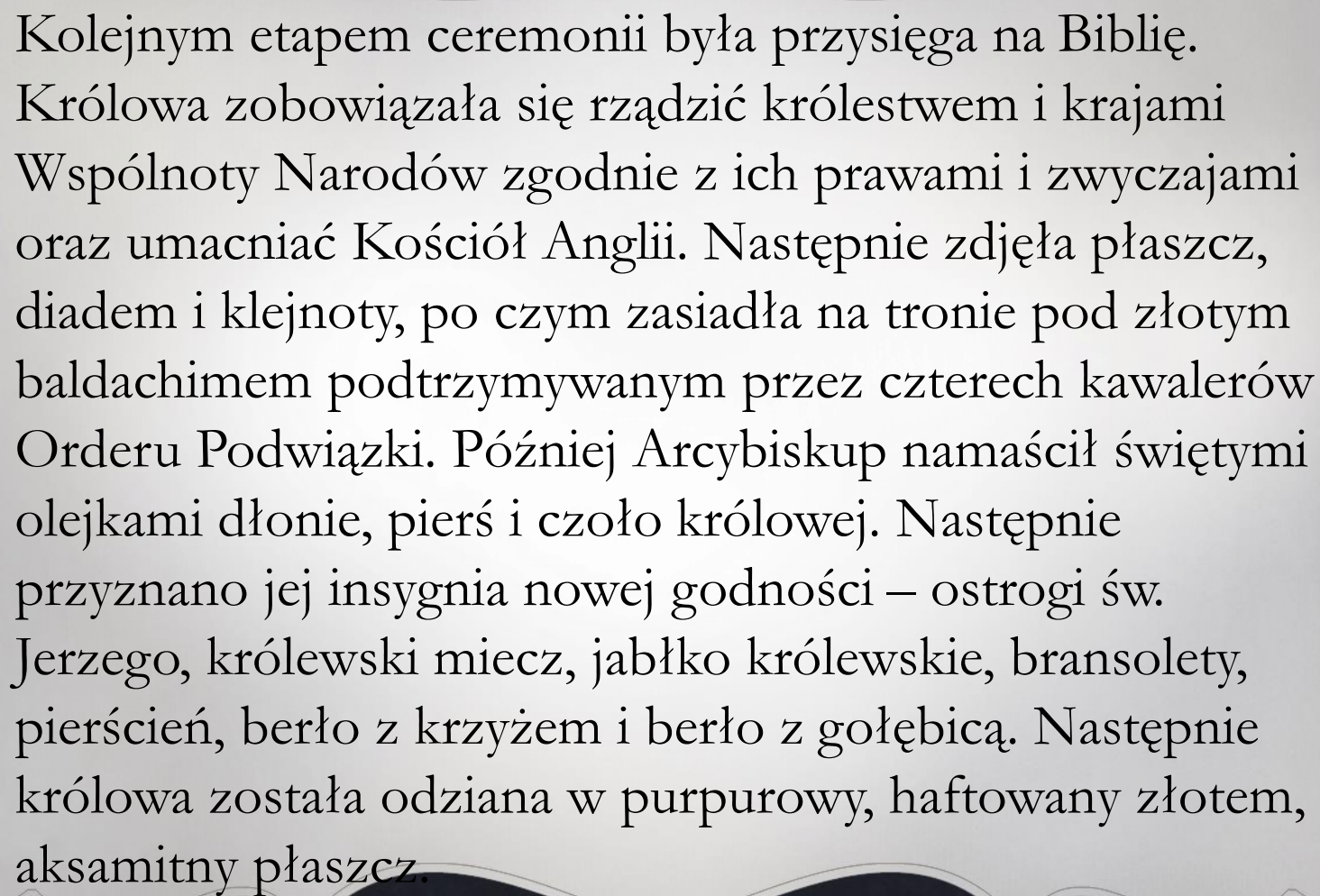
Choroba ojca – zdiagnozowano u niego raka gardła – sprawiała, że księżniczka Elżbieta przejęła część jego obowiązków. W 1951 złożyła wizyty w Grecji, Włoszech, na Malcie i w Kanadzie, a także spotkała się z amerykańskim prezydentem Harrym Trumanem w Waszyngtonie, jak również poprowadziła obrady Tajnej Rady. W styczniu 1952 razem z mężem udała się w podróż po krajach Wspólnoty Narodów. 6 lutego 1952, podczas pobytu w hotelu Treetops w Thice w Kenii, od księcia Filipa dowiedziała się o śmierci ojca, który zmarł na atak serca. Natychmiast wróciła z mężem do Wielkiej Brytanii

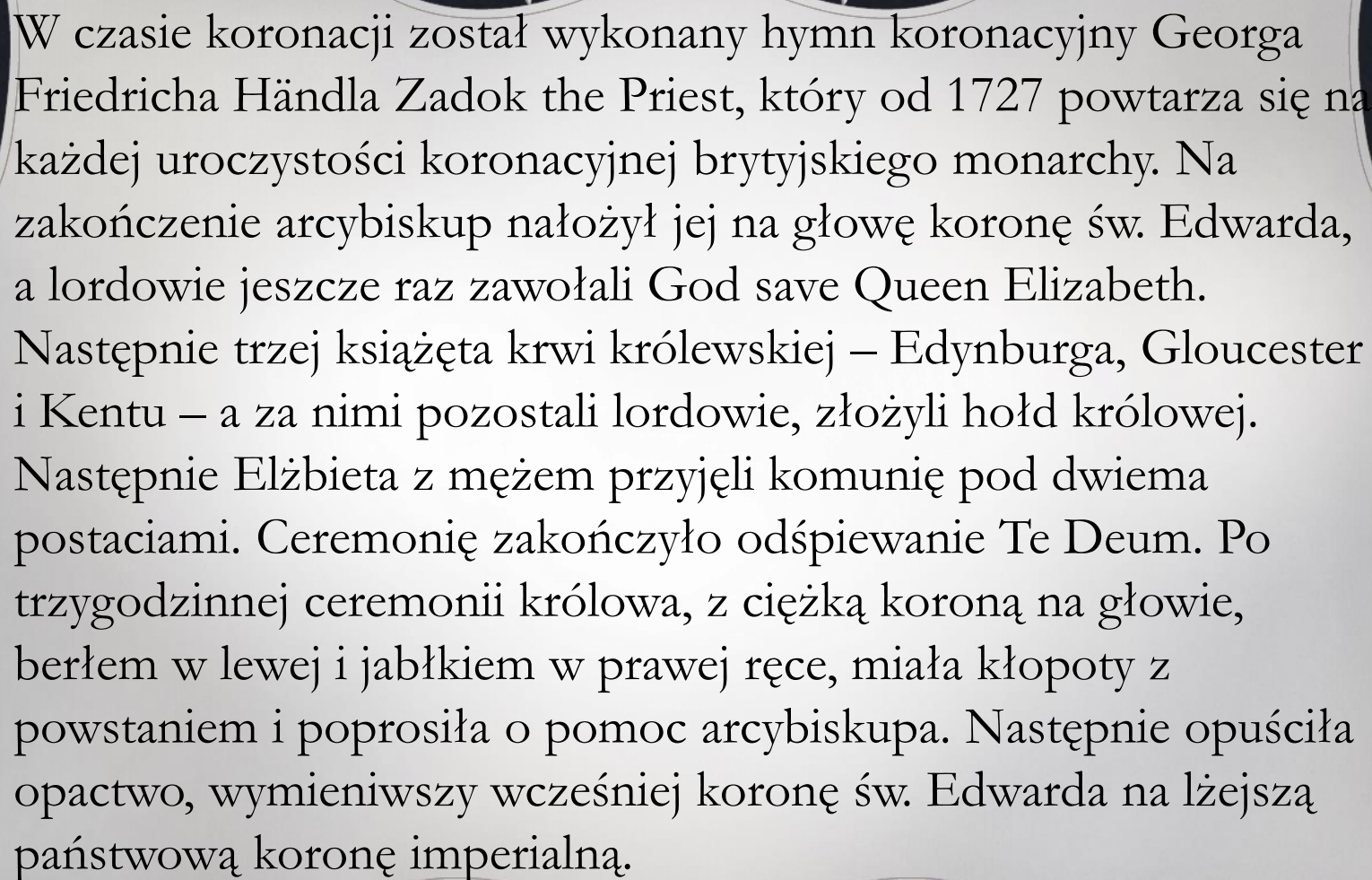
Tuż po śmierci ojca w rozmowie z Martinem Charterisem, asystentem swojego prywatnego sekretarza, poinformowała o wyborze królewskiego imienia – Elżbieta. Dzień po śmierci ojca została ogłoszona królową Wielkiej Brytanii. W uroczystości, która odbyła się w St. James's Palace wzięli udział m.in. członkowie Tajnej Rady Wielkiej Brytanii i lord mer Londynu.

24 marca 1953 zmarła na raka gardła królowa-wdowa Maria Teck, jednak przed śmiercią wyraziła życzenie, aby z tego powodu nie przekładano koronacji. Odbędzie się ona 2 czerwca 1953. Koronację Elżbiety w opactwie westminsterskim obserwowało 8251 osób. Podczas ceremonii asystowało jej osiem druzhen noszących tren. Arcybiskup Canterbury Geoffrey Fisher obwieścił zgromadzonym: ***Panowie, przedstawiam wam królową Elżbietę, waszą niezaprzeczalną królową, wam wszystkim, którzy tu przybyliście złożyć jej hołd i oddać się jej na służbę. Czy gotowi jesteście ją uznać?***, na co lordowie odpowiedzieli: **God save Queen Elizabeth**

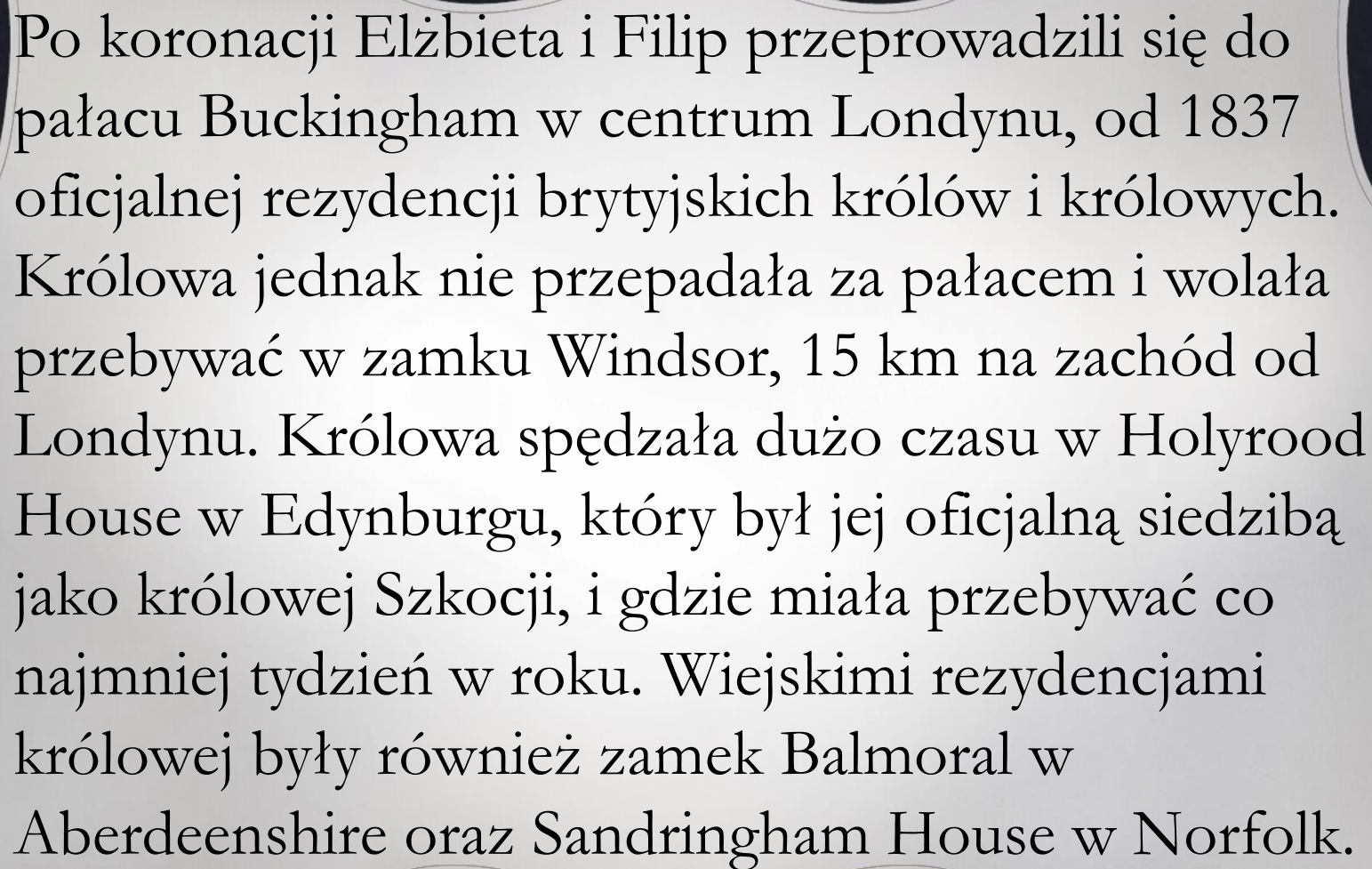
Kolejnym etapem ceremonii była przysięga na Biblię. Królowa zobowiązała się rządzić królestwem i krajami Wspólnoty Narodów zgodnie z ich prawami i zwyczajami oraz umacniać Kościół Anglii. Następnie zdjęła płaszcz, diadem i klejnoty, po czym zasiadła na tronie pod złotym baldachimem podtrzymywanym przez czterech kawalerów Orderu Podwiązki. Później Arcybiskup namaścił świętymi olejkami dłonie, pierś i czoło królowej. Następnie przyznano jej insygnia nowej godności – ostrogi św. Jerzego, królewski miecz, jabłko królewskie, bransolety, pierścień, berło z krzyżem i berło z gołębicą. Następnie królowa została odziana w purpurowy, haftowany złotem, aksamitny płaszcz.

W czasie koronacji został wykonany hymn koronacyjny Georga Friedricha Händla Zadok the Priest, który od 1727 powtarza się na każdej uroczystości koronacyjnej brytyjskiego monarchy. Na zakończenie arcybiskup nałożył jej na głowę koronę św. Edwarda, a lordowie jeszcze raz zawołali God save Queen Elizabeth. Następnie trzej książęta krwi królewskiej – Edynburga, Gloucester i Kentu – a za nimi pozostali lordowie, złożyli hołd królowej. Następnie Elżbieta z mężem przyjęli komunię pod dwiema postaciami. Ceremonię zakończyło odśpiewanie Te Deum. Po trzygodzinnej ceremonii królowa, z ciężką koroną na głowie, berłem w lewej i jabłkiem w prawej ręce, miała kłopoty z powstaniem i poprosiła o pomoc arcybiskupa. Następnie opuściła opactwo, wymieniwszy wcześniej koronę św. Edwarda na lżejszą państwową koronę imperialną.

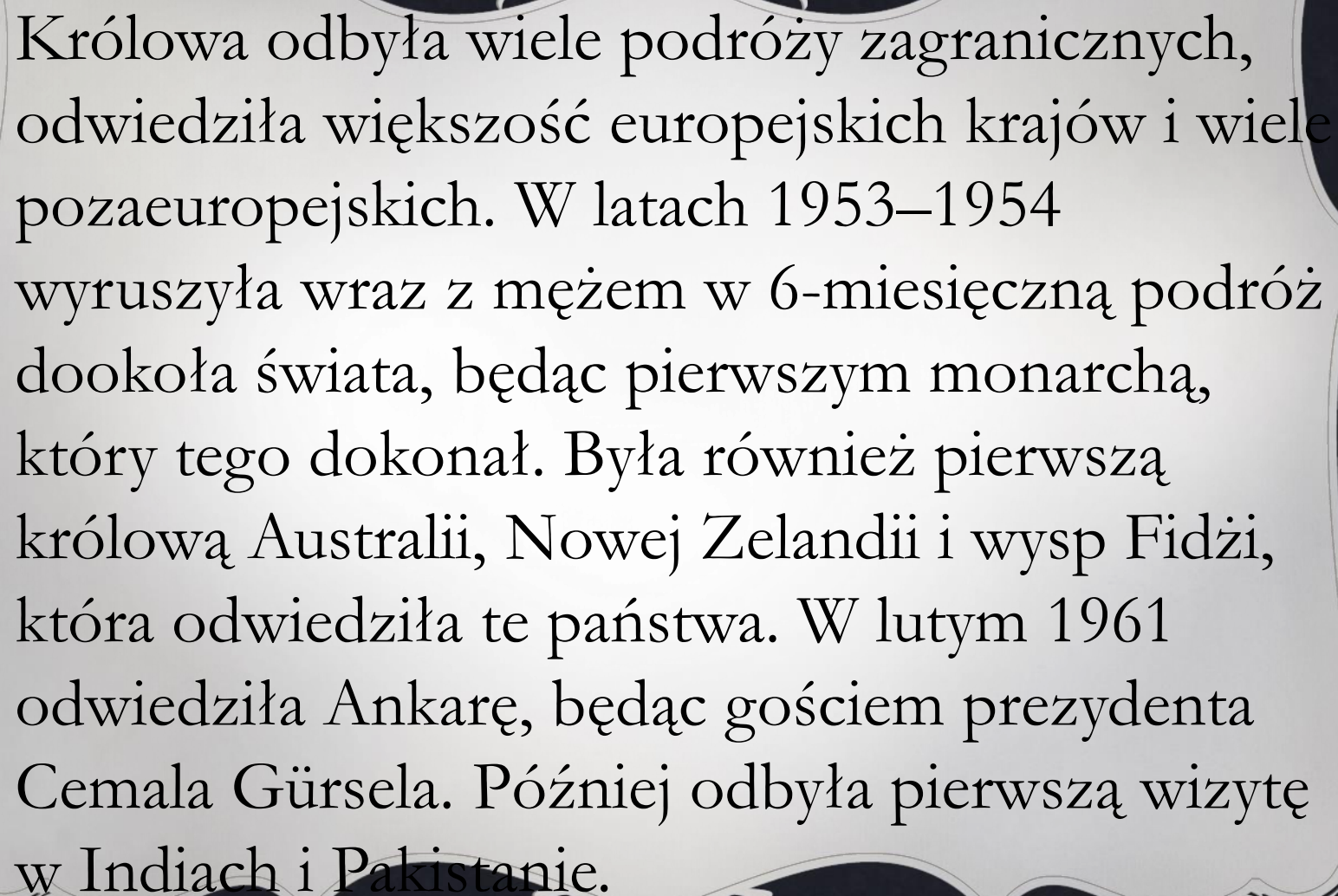
Królowa Wielkiej
Brytanii-Rezydencje

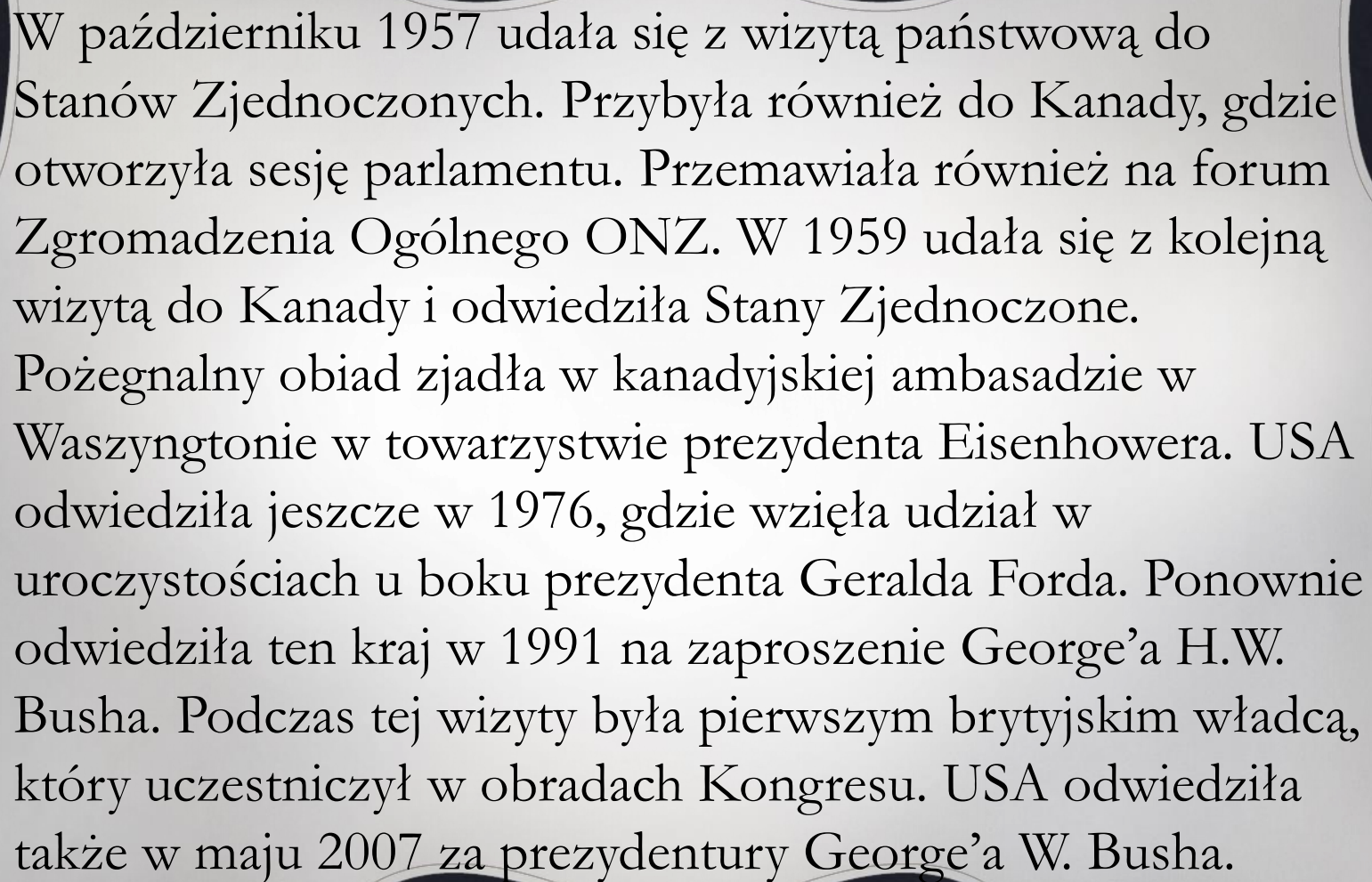
Po koronacji Elżbieta i Filip przeprowadzili się do pałacu Buckingham w centrum Londynu, od 1837 oficjalnej rezydencji brytyjskich królów i królowych. Królowa jednak nie przepadała za pałacem i wolała przebywać w zamku Windsor, 15 km na zachód od Londynu. Królowa spędzała dużo czasu w Holyrood House w Edynburgu, który był jej oficjalną siedzibą jako królowej Szkocji, i gdzie miała przebywać co najmniej tydzień w roku. Wiejskimi rezydencjami królowej były również zamek Balmoral w Aberdeenshire oraz Sandringham House w Norfolk.

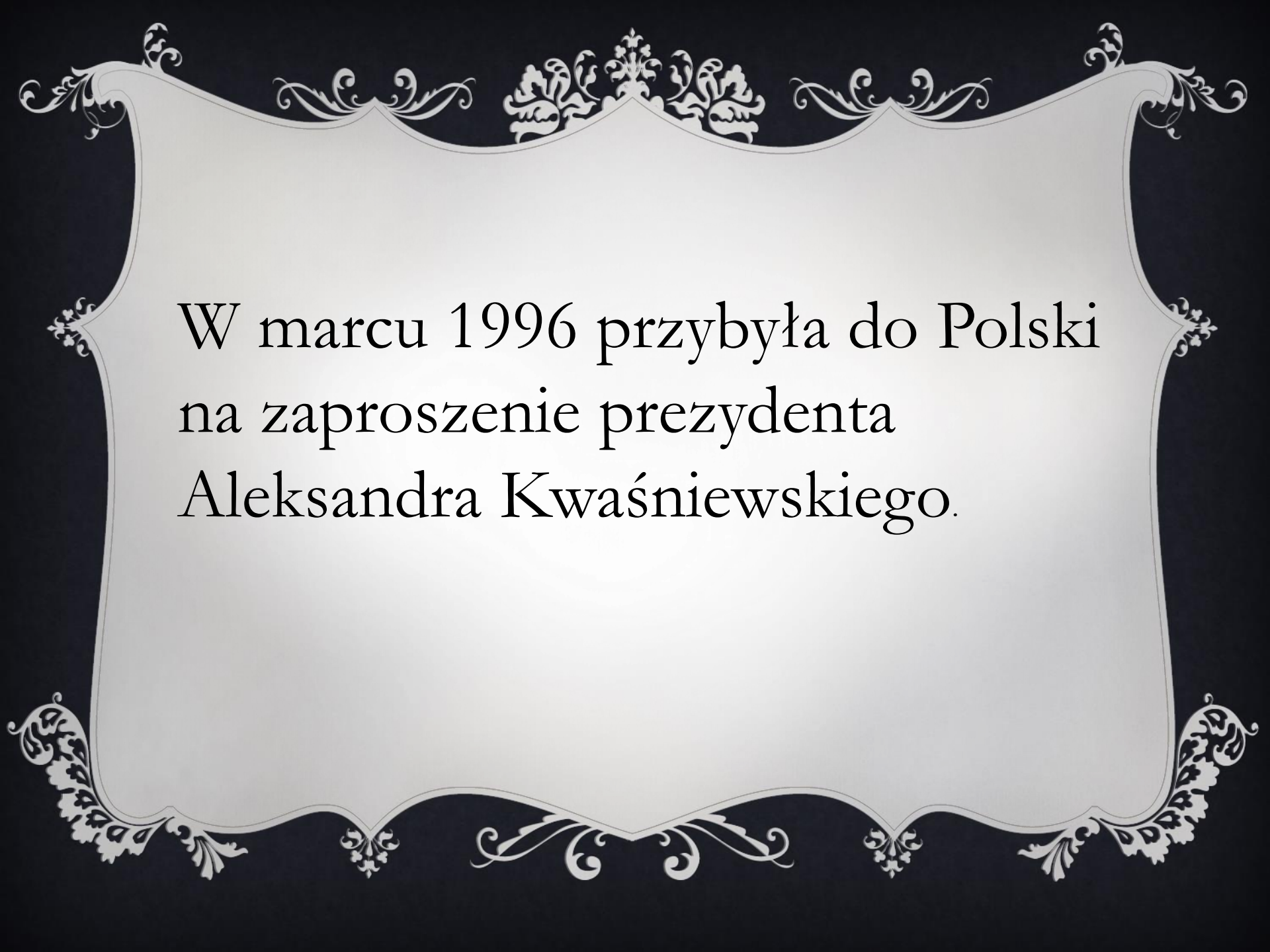
Królowa Wielkiej
Brytanii-**Podróże**

Królowa odbyła wiele podróży zagranicznych, odwiedziła większość europejskich krajów i wiele pozaeuropejskich. W latach 1953–1954 wyruszyła wraz z mężem w 6-miesięczną podróż dookoła świata, będąc pierwszym monarchą, który tego dokonał. Była również pierwszą królową Australii, Nowej Zelandii i wysp Fidzi, która odwiedziła te państwa. W lutym 1961 odwiedziła Ankarę, będąc gościem prezydenta Cemala Gürsela. Później odbyła pierwszą wizytę w Indiach i Pakistanie.

W październiku 1957 udała się z wizytą państwową do Stanów Zjednoczonych. Przybyła również do Kanady, gdzie otworzyła sesję parlamentu. Przemawiała również na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ. W 1959 udała się z kolejną wizytą do Kanady i odwiedziła Stany Zjednoczone. Pożegnalny obiad zjadła w kanadyjskiej ambasadzie w Waszyngtonie w towarzystwie prezydenta Eisenhowera. USA odwiedziła jeszcze w 1976, gdzie wzięła udział w uroczystościach u boku prezydenta Geralda Forda. Ponownie odwiedziła ten kraj w 1991 na zaproszenie George'a H.W. Busha. Podczas tej wizyty była pierwszym brytyjskim władcą, który uczestniczył w obradach Kongresu. USA odwiedziła także w maju 2007 za prezydentury George'a W. Busha.

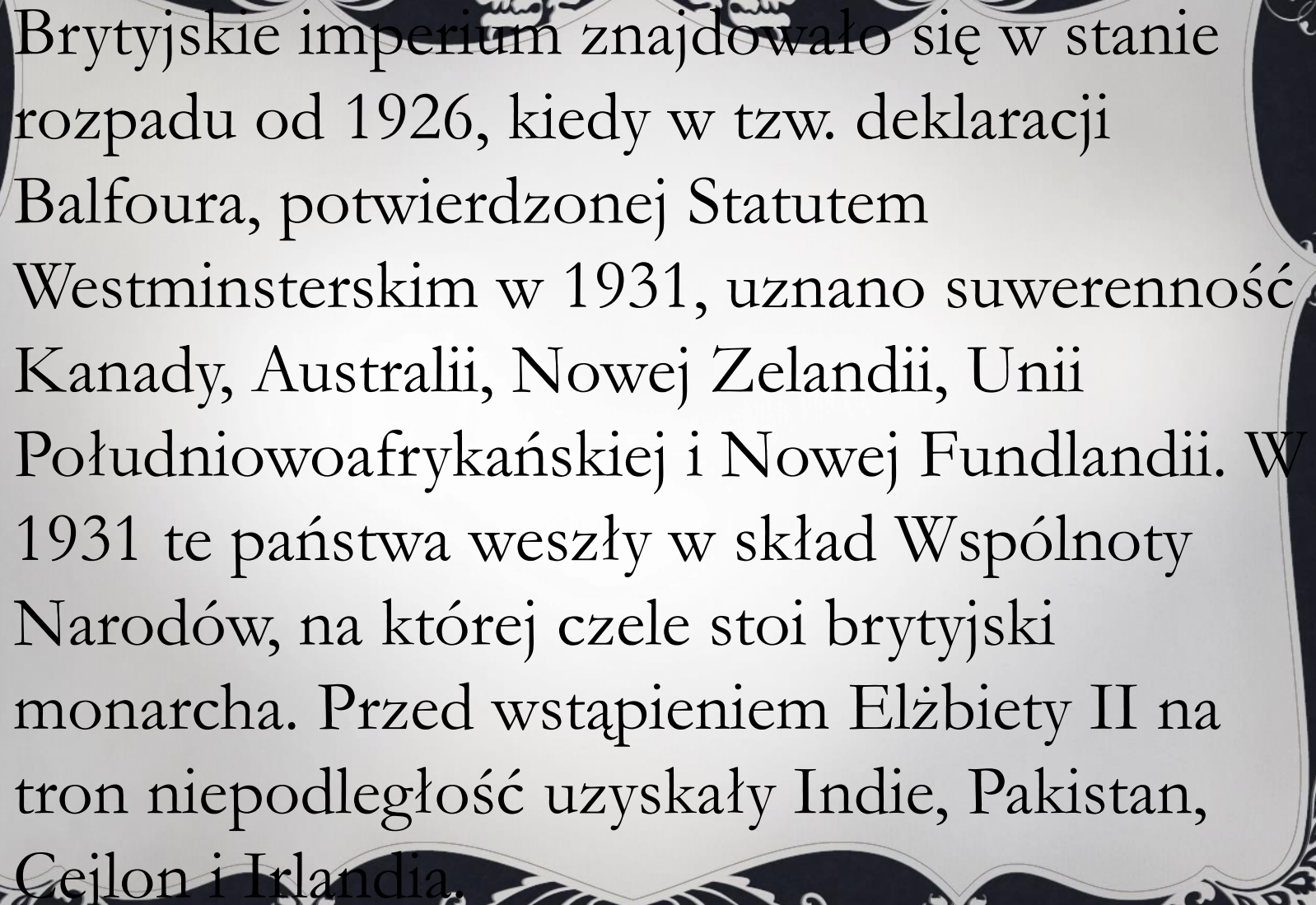

W marcu 1996 przybyła do Polski
na zaproszenie prezydenta
Aleksandra Kwaśniewskiego.

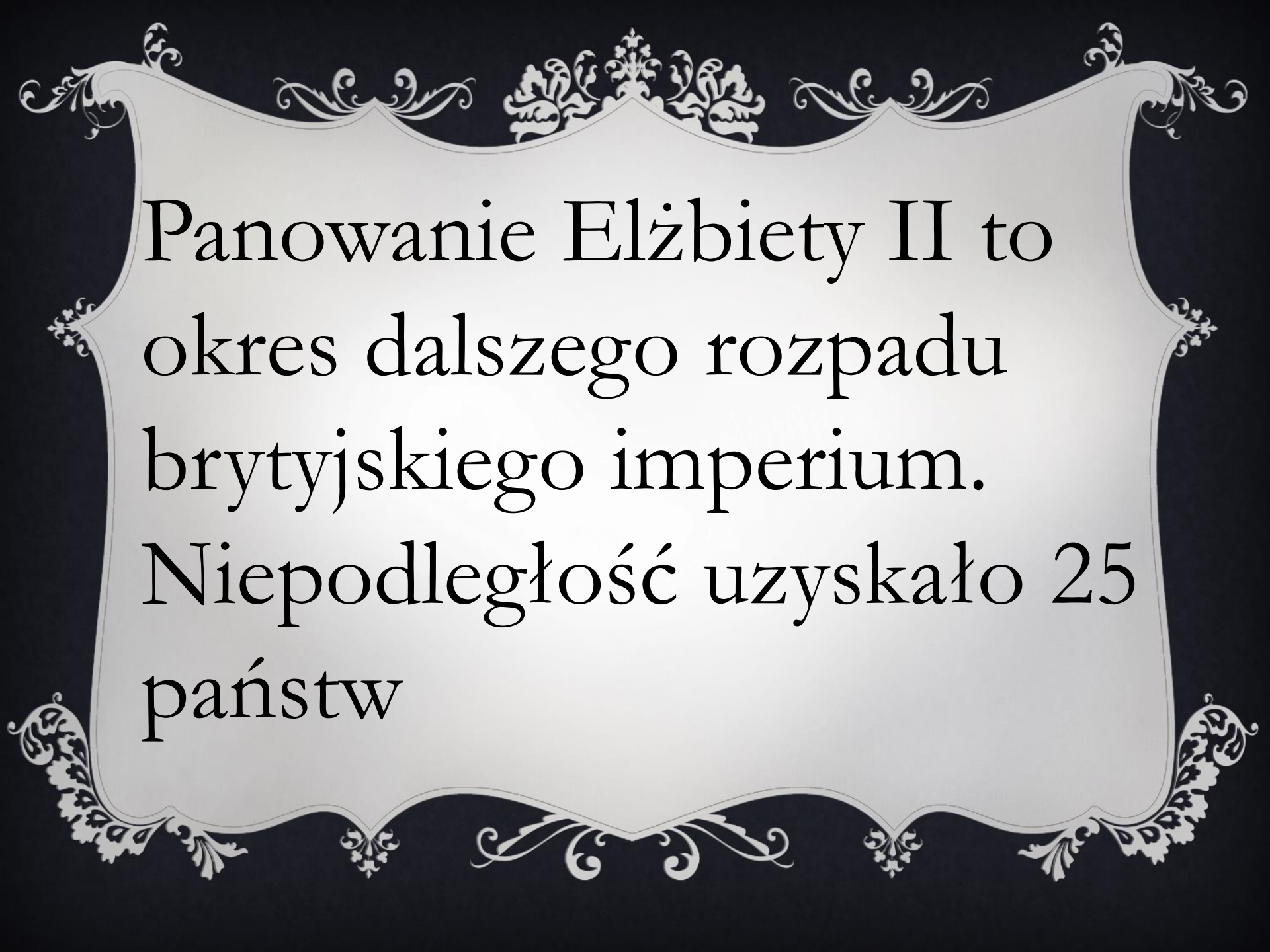

Królowa Wielkiej
Brytanii - **Wspólnota**
Narodów

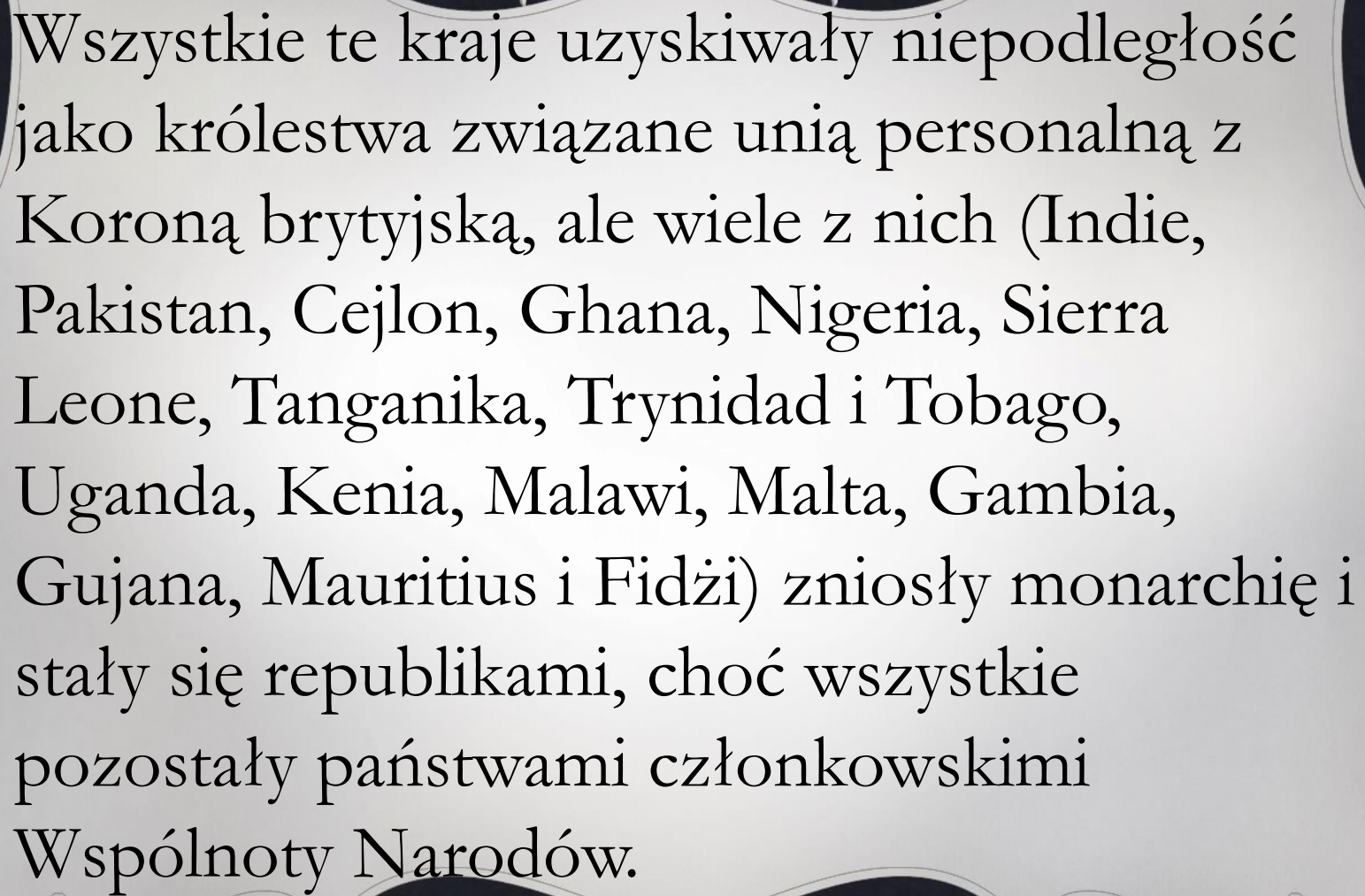

Brytyjskie imperium znajdowało się w stanie rozpadu od 1926, kiedy w tzw. deklaracji Balfoura, potwierdzonej Statutem Westminsterskim w 1931, uznano suwerenność Kanady, Australii, Nowej Zelandii, Unii Południowoafrykańskiej i Nowej Fundlandii. W 1931 te państwa weszły w skład Wspólnoty Narodów, na której czele stoi brytyjski monarcha. Przed wstąpieniem Elżbiety II na tron niepodległość uzyskały Indie, Pakistan, Ceylon i Irlandia.

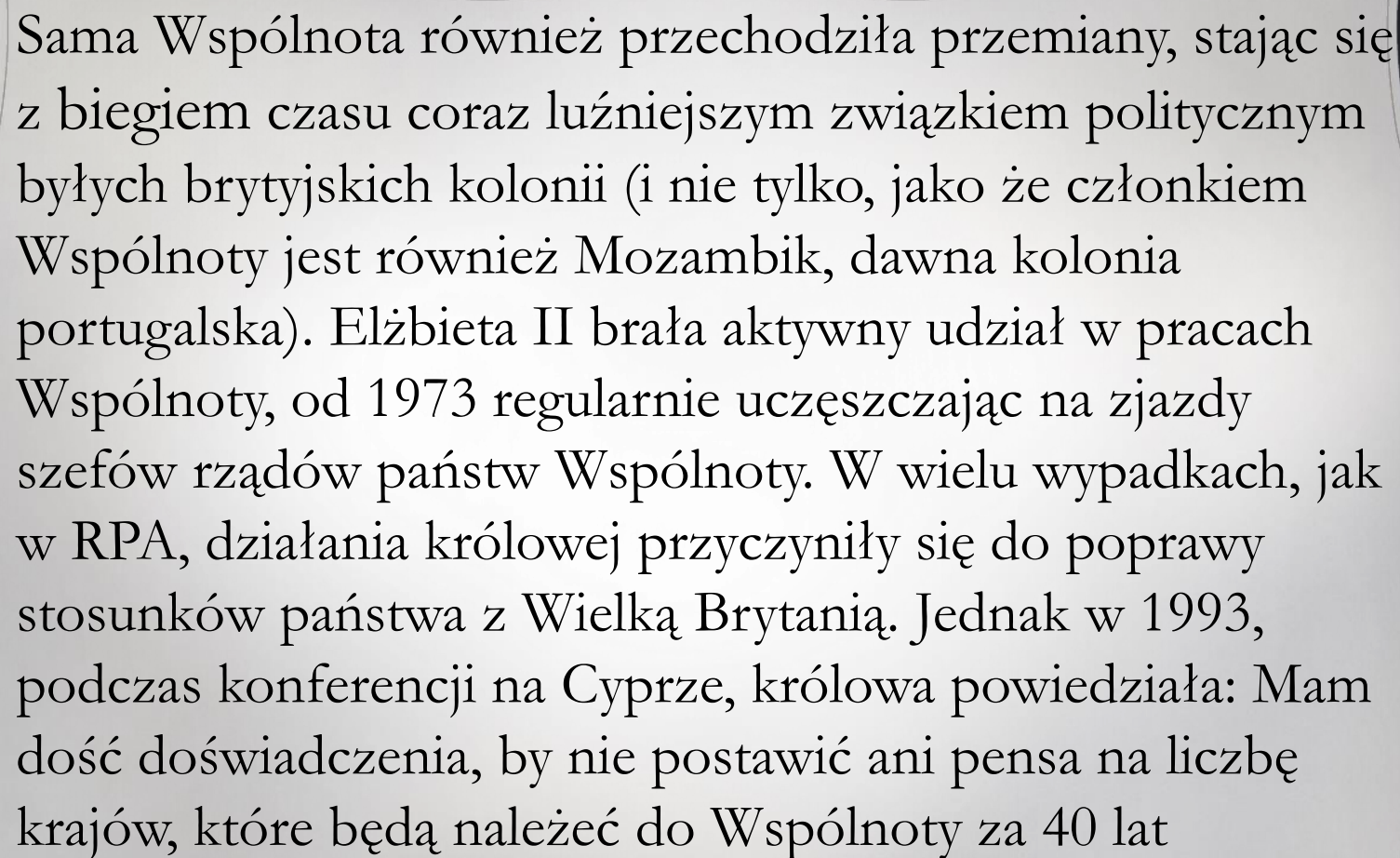

Panowanie Elżbiety II to
okres dalszego rozpadu
brytyjskiego imperium.

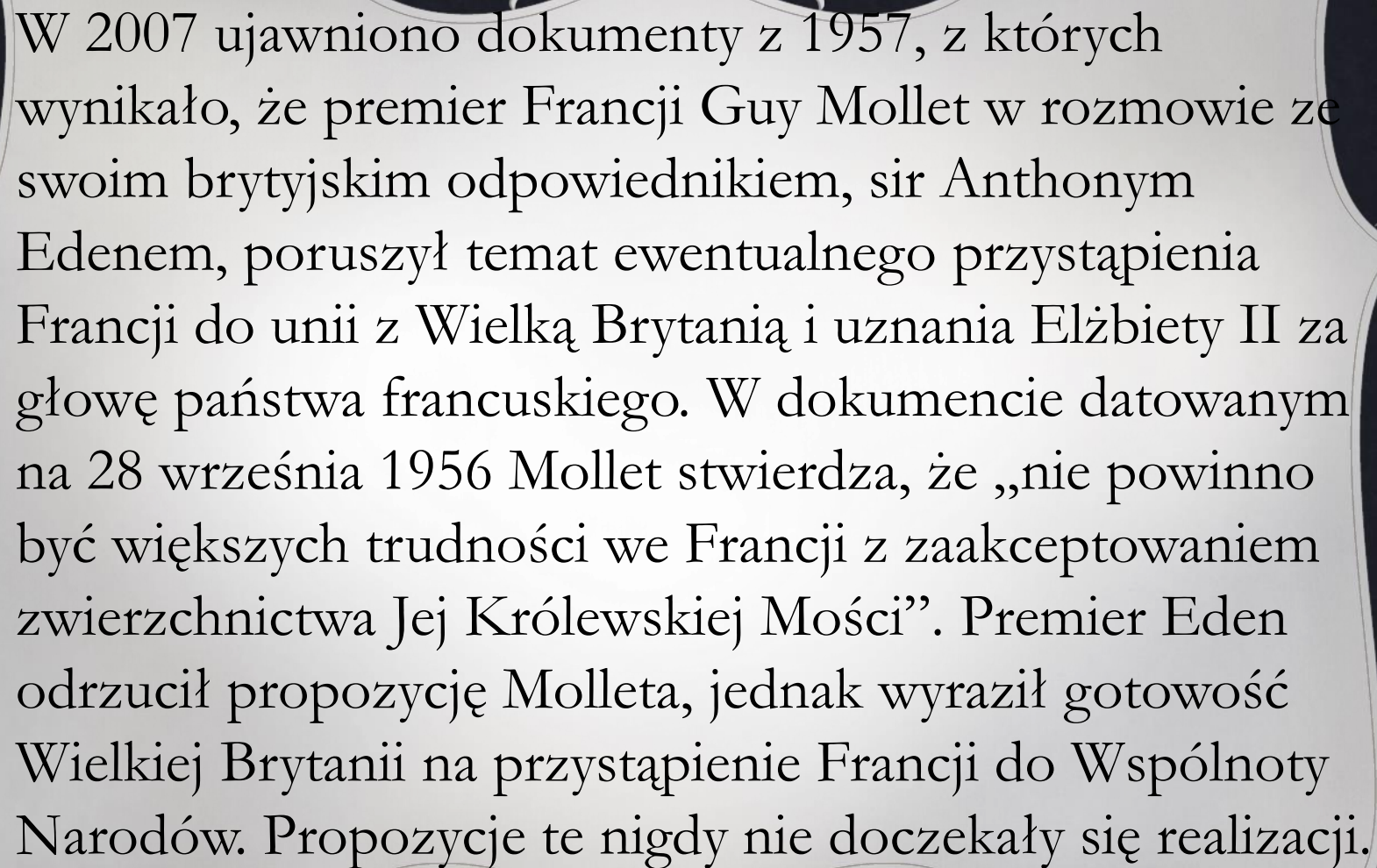
Niepodległość uzyskało 25
państw

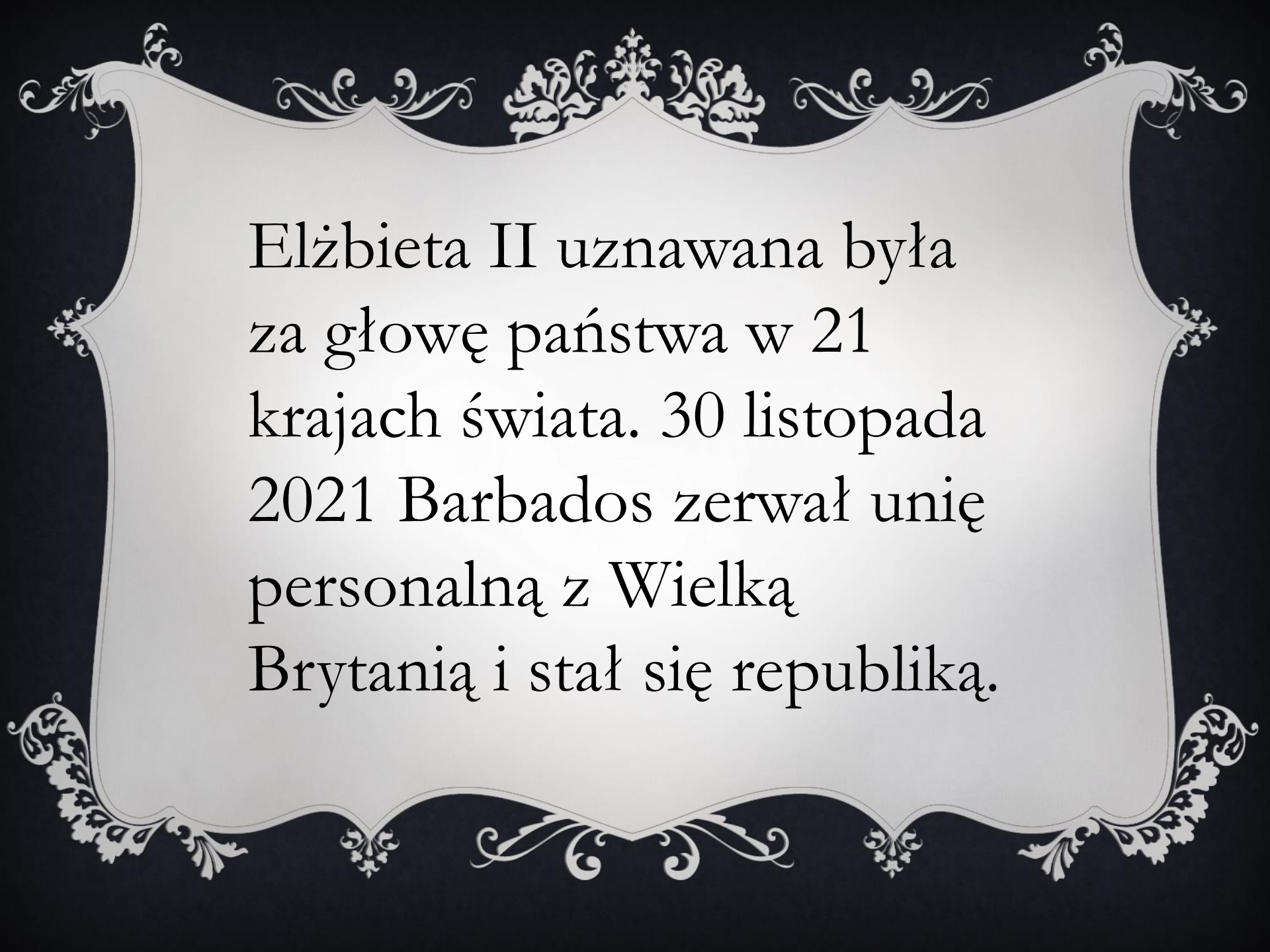
Wszystkie te kraje uzyskiwały niepodległość jako królestwa związane unią personalną z Koroną brytyjską, ale wiele z nich (Indie, Pakistan, Cejlon, Ghana, Nigeria, Sierra Leone, Tanganika, Trynidad i Tobago, Uganda, Kenia, Malawi, Malta, Gambia, Gujana, Mauritius i Fidzi) zniosły monarchię i stały się republikami, choć wszystkie pozostały państwami członkowskimi Wspólnoty Narodów.

Sama Wspólnota również przechodziła przemiany, stając się z biegiem czasu coraz luźniejszym związkiem politycznym byłych brytyjskich kolonii (i nie tylko, jako że członkiem Wspólnoty jest również Mozambik, dawna kolonia portugalska). Elżbieta II brała aktywny udział w pracach Wspólnoty, od 1973 regularnie uczęszczając na zjazdy szefów rządów państw Wspólnoty. W wielu wypadkach, jak w RPA, działania królowej przyczyniły się do poprawy stosunków państwa z Wielką Brytanią. Jednak w 1993, podczas konferencji na Cyprze, królowa powiedziała: Mam dość doświadczenia, by nie postawić ani pensa na liczbę krajów, które będą należeć do Wspólnoty za 40 lat

W 2007 ujawniono dokumenty z 1957, z których wynikało, że premier Francji Guy Mollet w rozmowie ze swoim brytyjskim odpowiednikiem, sir Anthonyem Edenem, poruszył temat ewentualnego przystąpienia Francji do unii z Wielką Brytanią i uznania Elżbiety II za głowę państwa francuskiego. W dokumencie datowanym na 28 września 1956 Mollet stwierdza, że „nie powinno być większych trudności we Francji z zaakceptowaniem zwierzchnictwa Jej Królewskiej Mości”. Premier Eden odrzucił propozycję Molleta, jednak wyraził gotowość Wielkiej Brytanii na przystąpienie Francji do Wspólnoty Narodów. Propozycje te nigdy nie doczekały się realizacji.

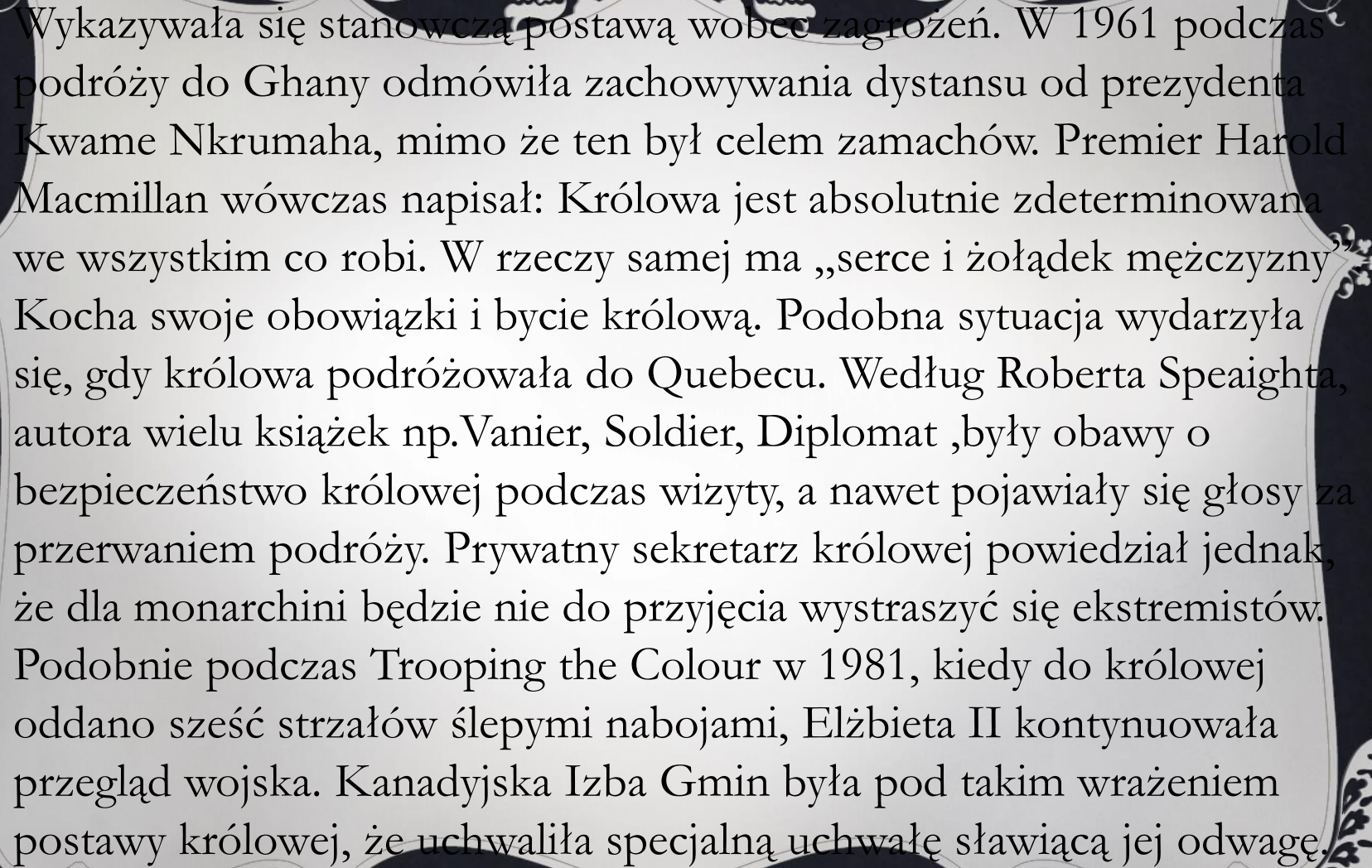

Elżbieta II uznawana była
za głowę państwa w 21
krajach świata. 30 listopada
2021 Barbados zerwał unię
personalną z Wielką
Brytanią i stał się republiką.

Królowa Wielkiej
Brytanii - **poglądy**

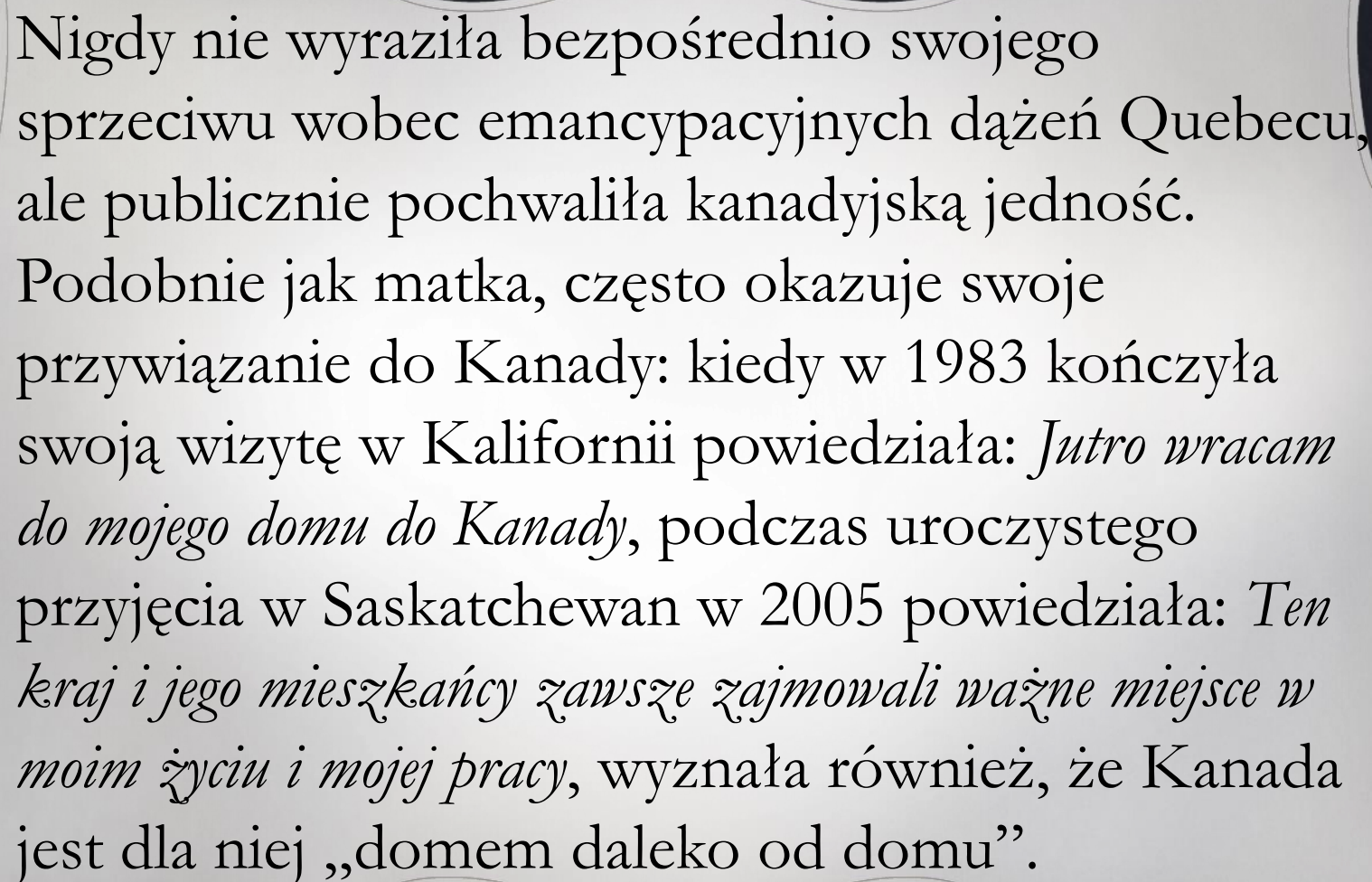

Wykazywała się stanowczą postawą wobec zagrożeń. W 1961 podczas podróży do Ghany odmówiła zachowywania dystansu od prezydenta Kwame Nkrumaha, mimo że ten był celem zamachów. Premier Harold Macmillan wówczas napisał: Królowa jest absolutnie zdeterminowana we wszystkim co robi. W rzeczy samej ma „serce i żołądek mężczyzny”. Kocha swoje obowiązki i bycie królową. Podobna sytuacja wydarzyła się, gdy królowa podróżowała do Quebecu. Według Roberta Speaighta, autora wielu książek np. Vanier, Soldier, Diplomat, były obawy o bezpieczeństwo królowej podczas wizyty, a nawet pojawiały się głosy za przerwaniem podróży. Prywatny sekretarz królowej powiedział jednak, że dla monarchini będzie nie do przyjęcia wystraszyć się ekstremistów. Podobnie podczas Trooping the Colour w 1981, kiedy do królowej oddano sześć strzałów ślepymi nabojami, Elżbieta II kontynuowała przegląd wojska. Kanadyjska Izba Gmin była pod takim wrażeniem postawy królowej, że uchwaliła specjalną uchwałę sławiącą jej odwagę.

Królowa Wielkiej
Brytanii - **Kanada**

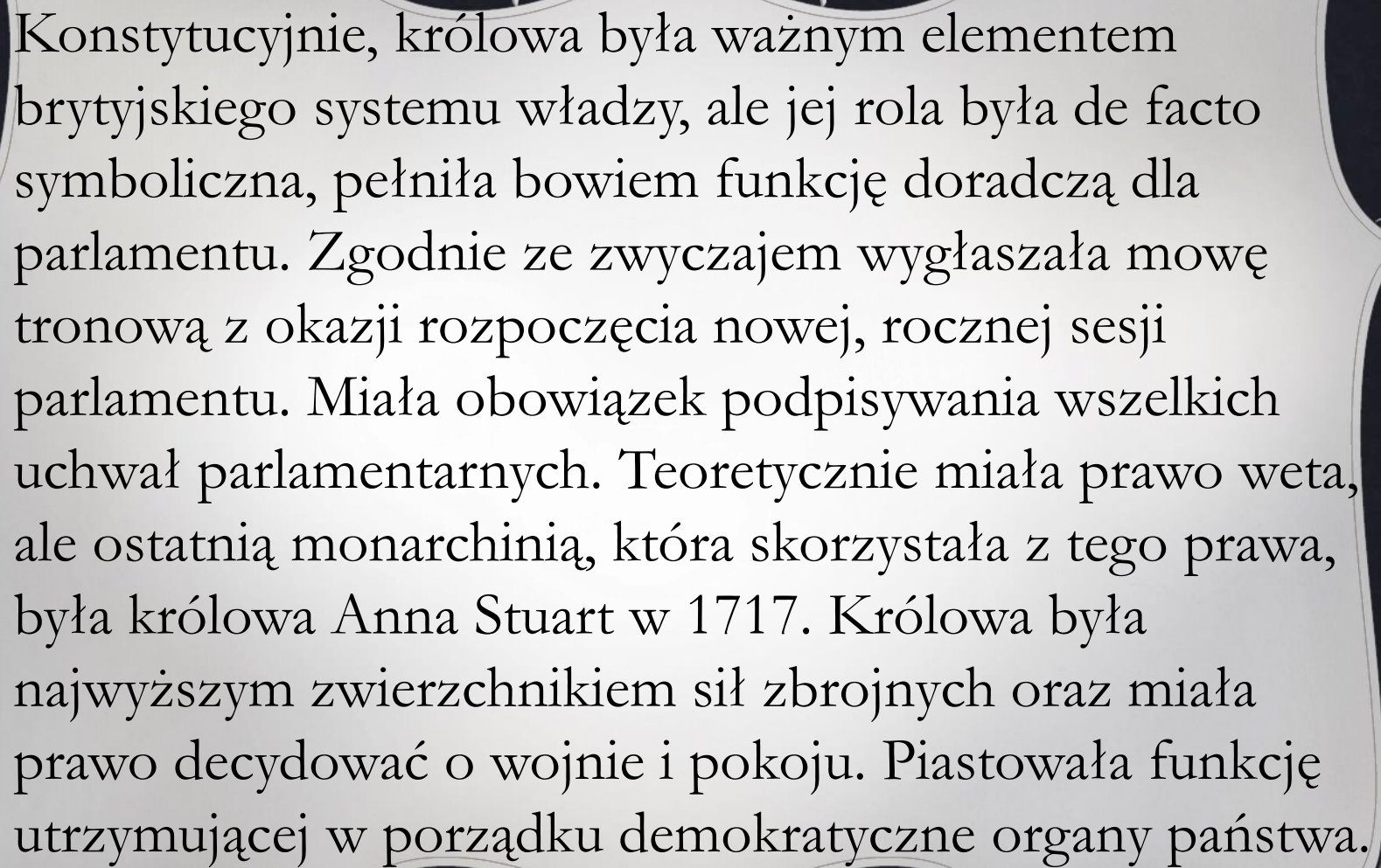

Nigdy nie wyraziła bezpośrednio swojego sprzeciwu wobec emancypacyjnych dążeń Quebecu, ale publicznie pochwaliła kanadyjską jedność. Podobnie jak matka, często okazuje swoje przywiązanie do Kanady: kiedy w 1983 kończyła swoją wizytę w Kalifornii powiedziała: *Jutro wracam do mojego domu do Kanady*, podczas uroczystego przyjęcia w Saskatchewan w 2005 powiedziała: *Ten kraj i jego mieszkańcy zawsze zajmowali ważne miejsce w moim życiu i mojej pracy*, wyznała również, że Kanada jest dla niej „domem daleko od domu”.

Podczas przemówienia w Zgromadzeniu Ustawodawczym Quebecu, w szczytowym okresie tzw. „Cichej Rewolucji” 1964, ignorując narodowe napięcia, pochwaliła dwie „uzupełniające się kultury”, które stworzyły Kanadę. Przemawiając po francusku i angielsku, powiedziała: *Przyjemnie jest mi myśleć, że istnieje we Wspólnocie Narodów kraj, gdzie mogę się oficjalnie wypowiedzieć po francusku (...). Gdy śpiewacie po francusku „O Canada” – pamiętajcie, że jesteście dumnym.*

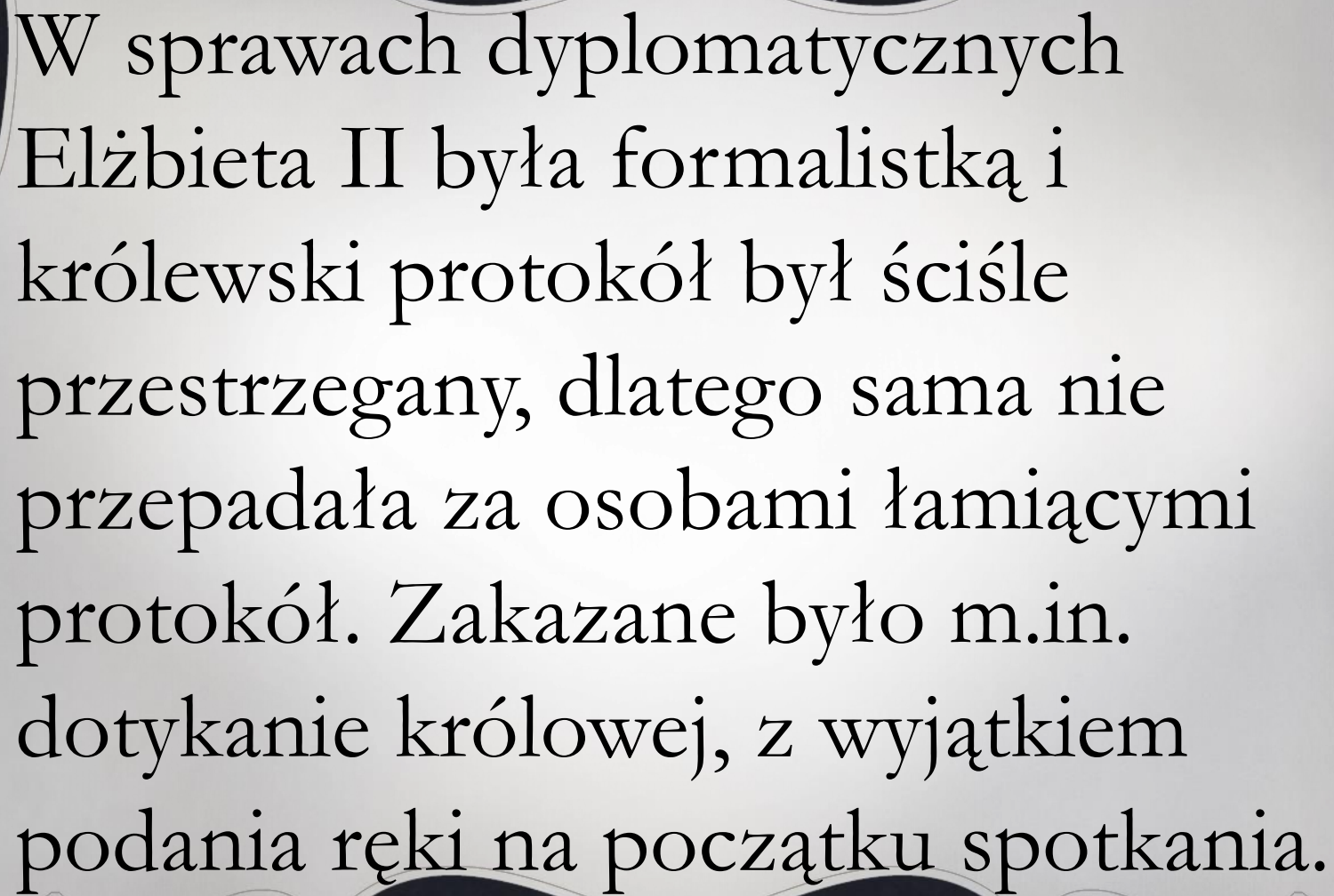
Królowa Wielkiej
Brytanii - **Rola w
rządzeniu**

Konstytucyjnie, królowa była ważnym elementem brytyjskiego systemu władzy, ale jej rola była de facto symboliczna, pełniła bowiem funkcję doradczą dla parlamentu. Zgodnie ze zwyczajem wygłaszała mowę tronową z okazji rozpoczęcia nowej, rocznej sesji parlamentu. Miała obowiązek podpisywania wszelkich uchwał parlamentarnych. Teoretycznie miała prawo weta, ale ostatnią monarchinią, która skorzystała z tego prawa, była królowa Anna Stuart w 1717. Królowa była najwyższym zwierzchnikiem sił zbrojnych oraz miała prawo decydować o wojnie i pokoju. Piastowała funkcję utrzymującej w porządku demokratyczne organy państwa.

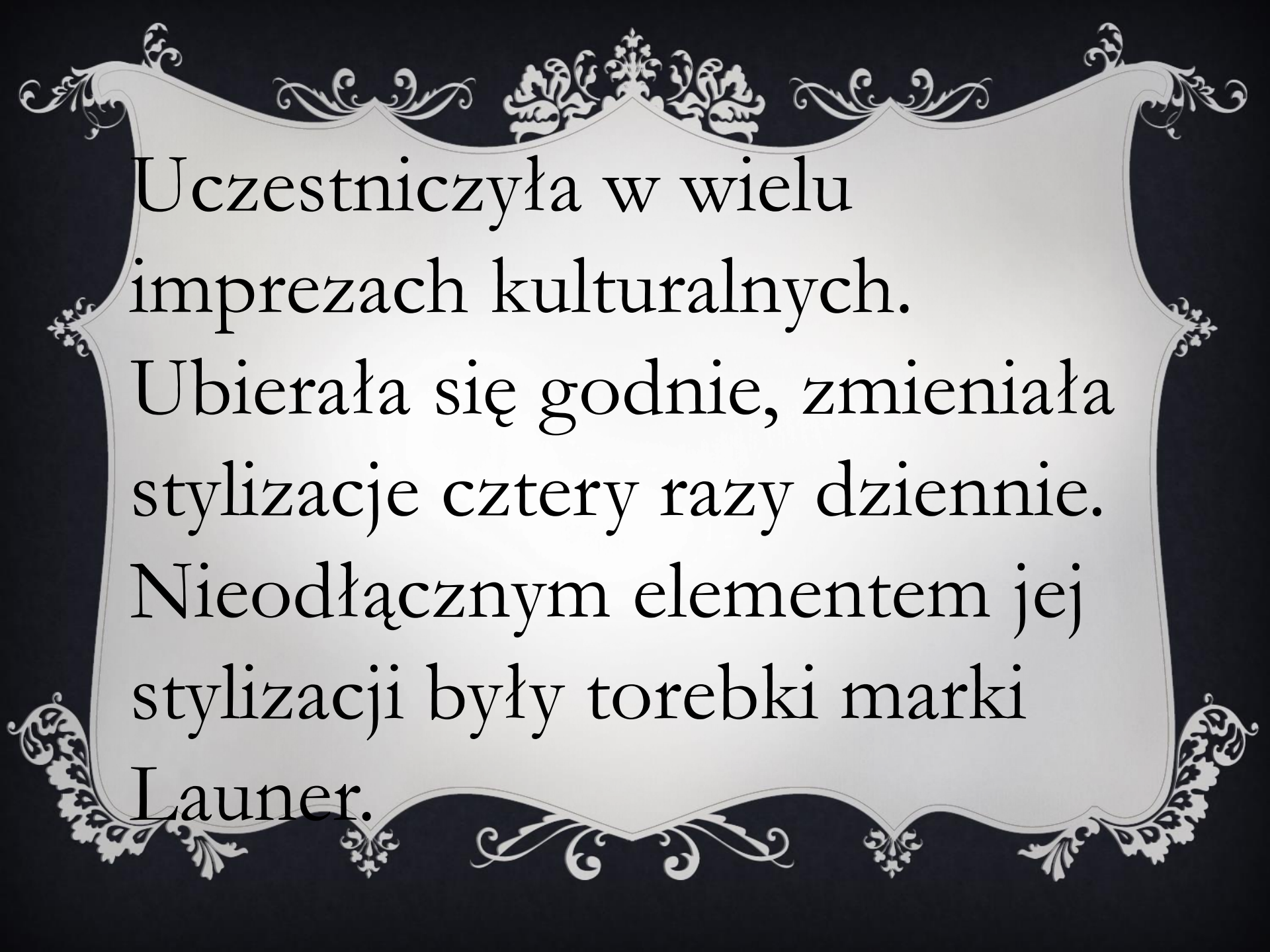

Królowa Wielkiej
Brytanii – **Osobowość i
wizerunek**

W sprawach dyplomatycznych Elżbieta II była formalistką i królewski protokół był ściśle przestrzegany, dlatego sama nie przepadała za osobami łamiącymi protokół. Zakazane było m.in. dotykanie królowej, z wyjątkiem podania ręki na początku spotkania.

Uczestniczyła w wielu imprezach kulturalnych.

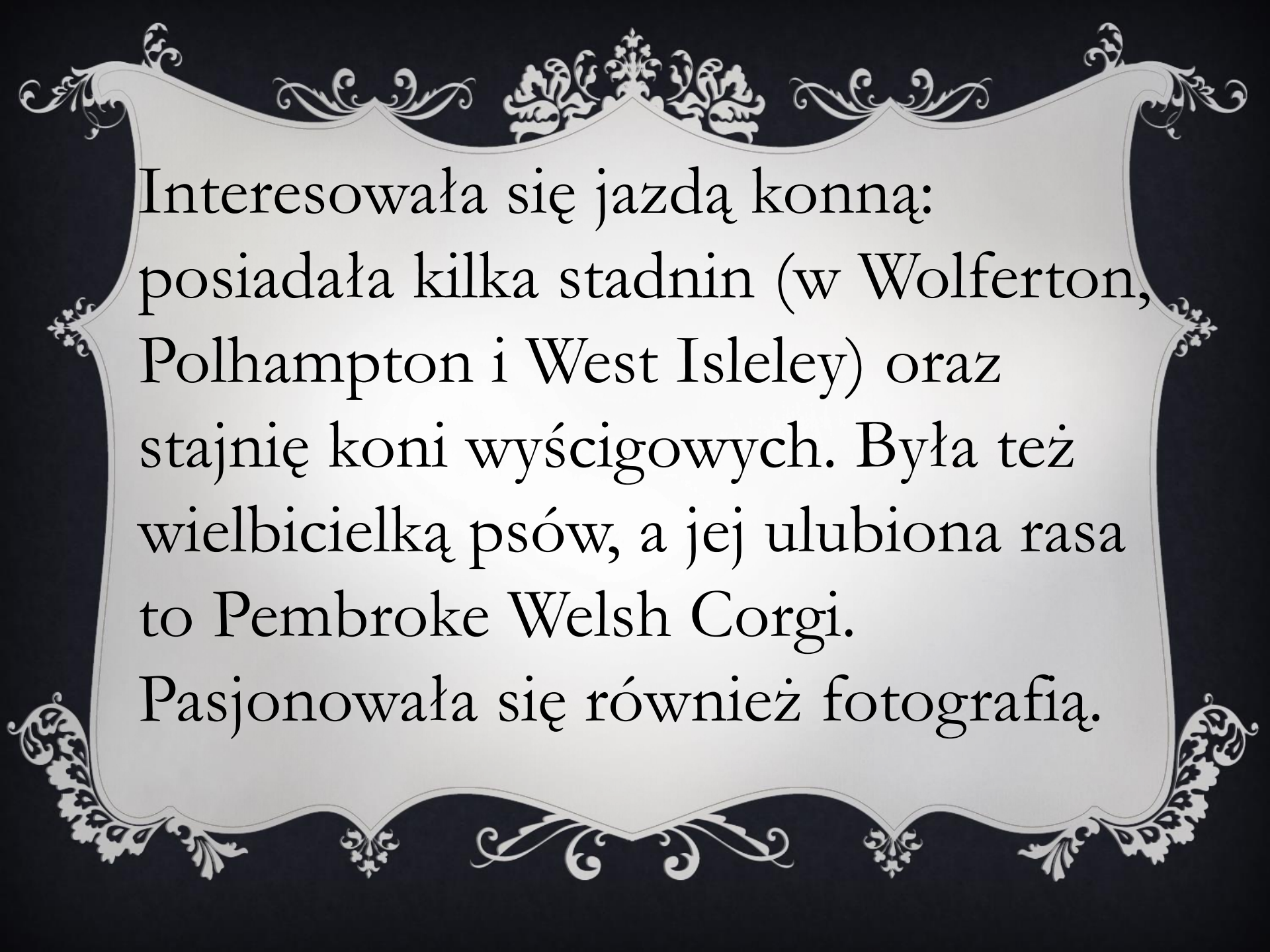
Ubierała się godnie, zmieniała stylizacje cztery razy dziennie.

Nieodłącznym elementem jej stylizacji były torebki marki

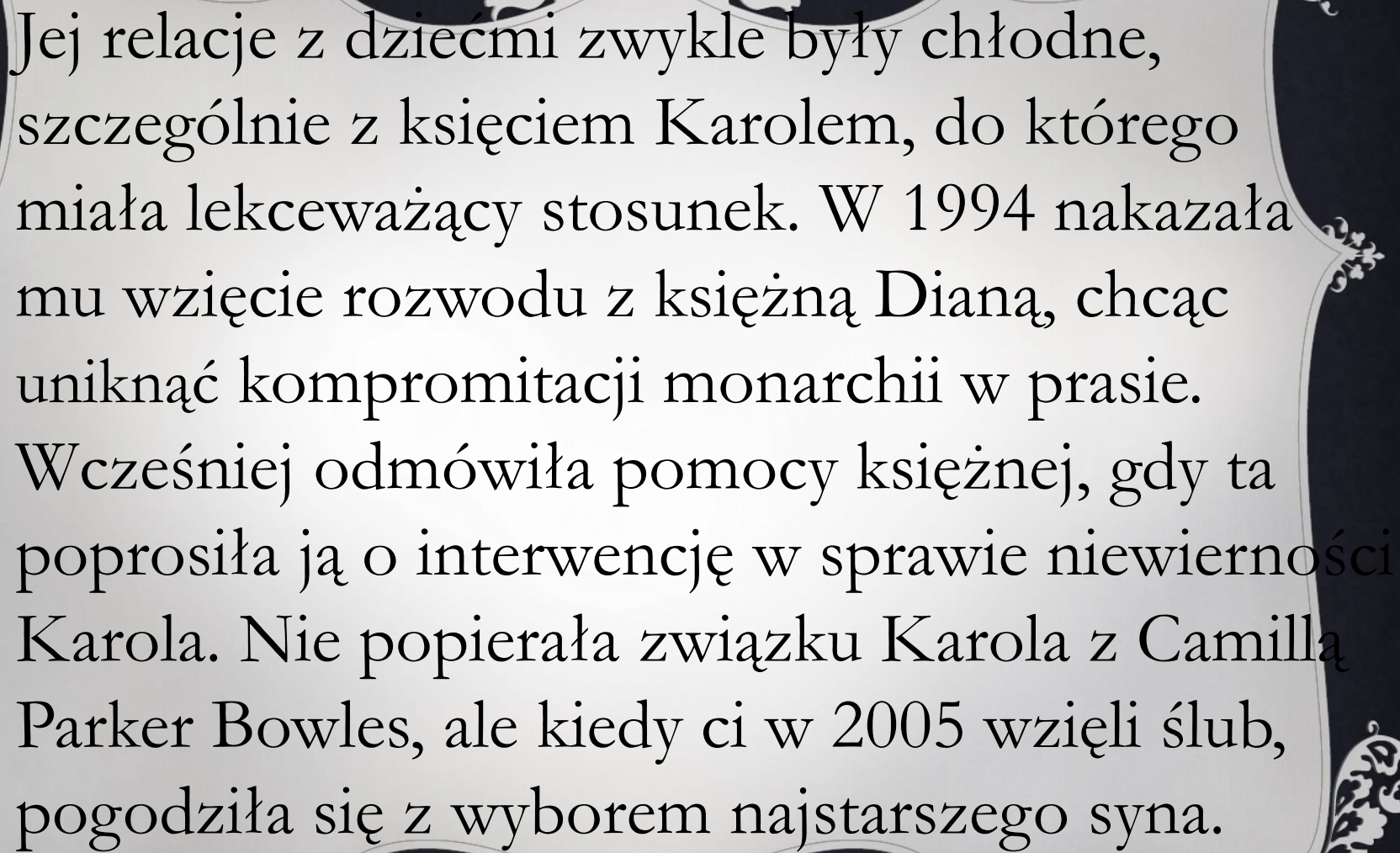
Launer.

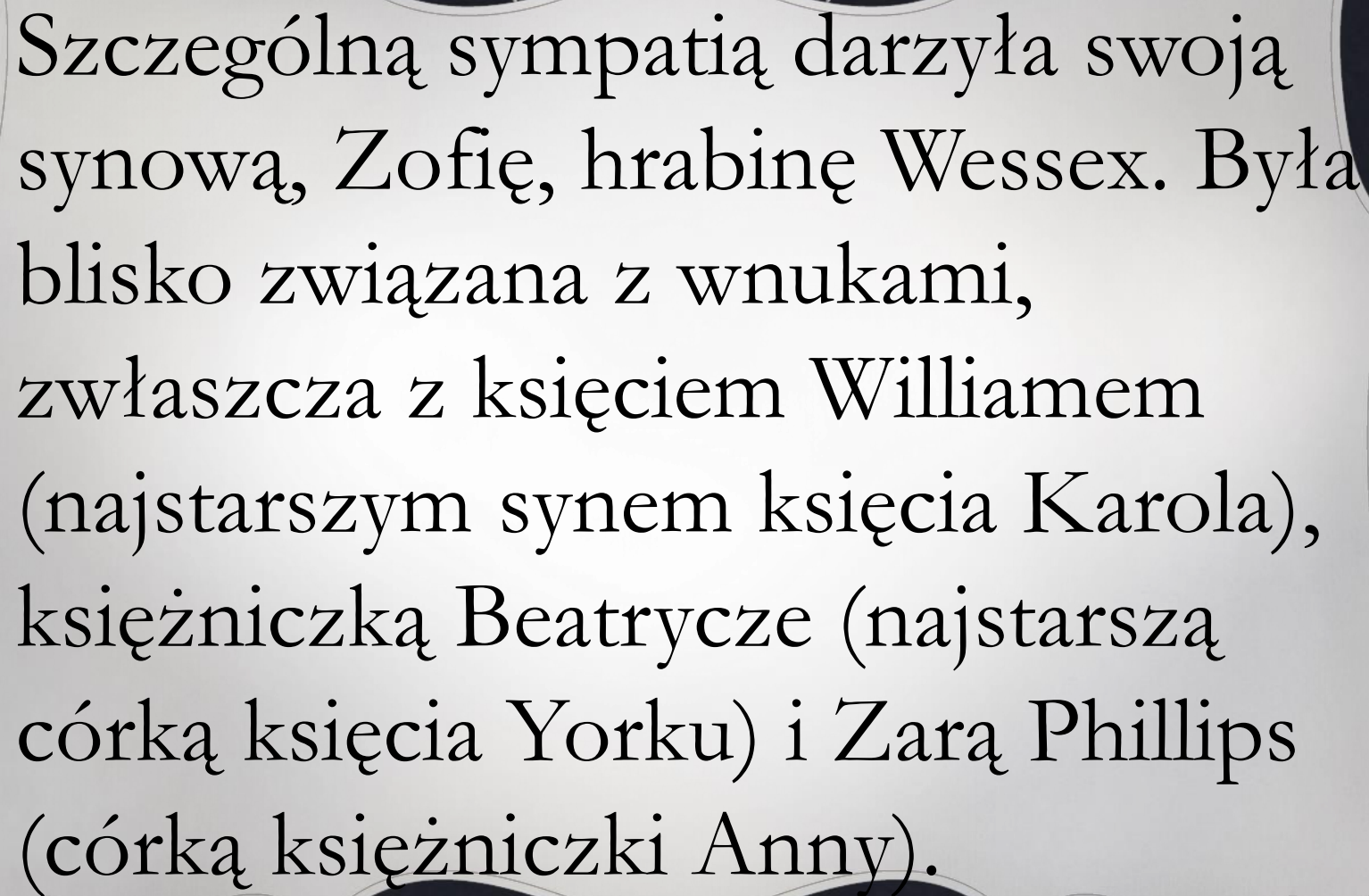
Życie prywatne

Interesowała się jazdą konną:
posiadała kilka stadnin (w Wolferton,
Polhampton i West Isleley) oraz
stajnię koni wyścigowych. Była też
wielbicielek psów, a jej ulubiona rasa
to Pembroke Welsh Corgi.
Pasjonowała się również fotografią.

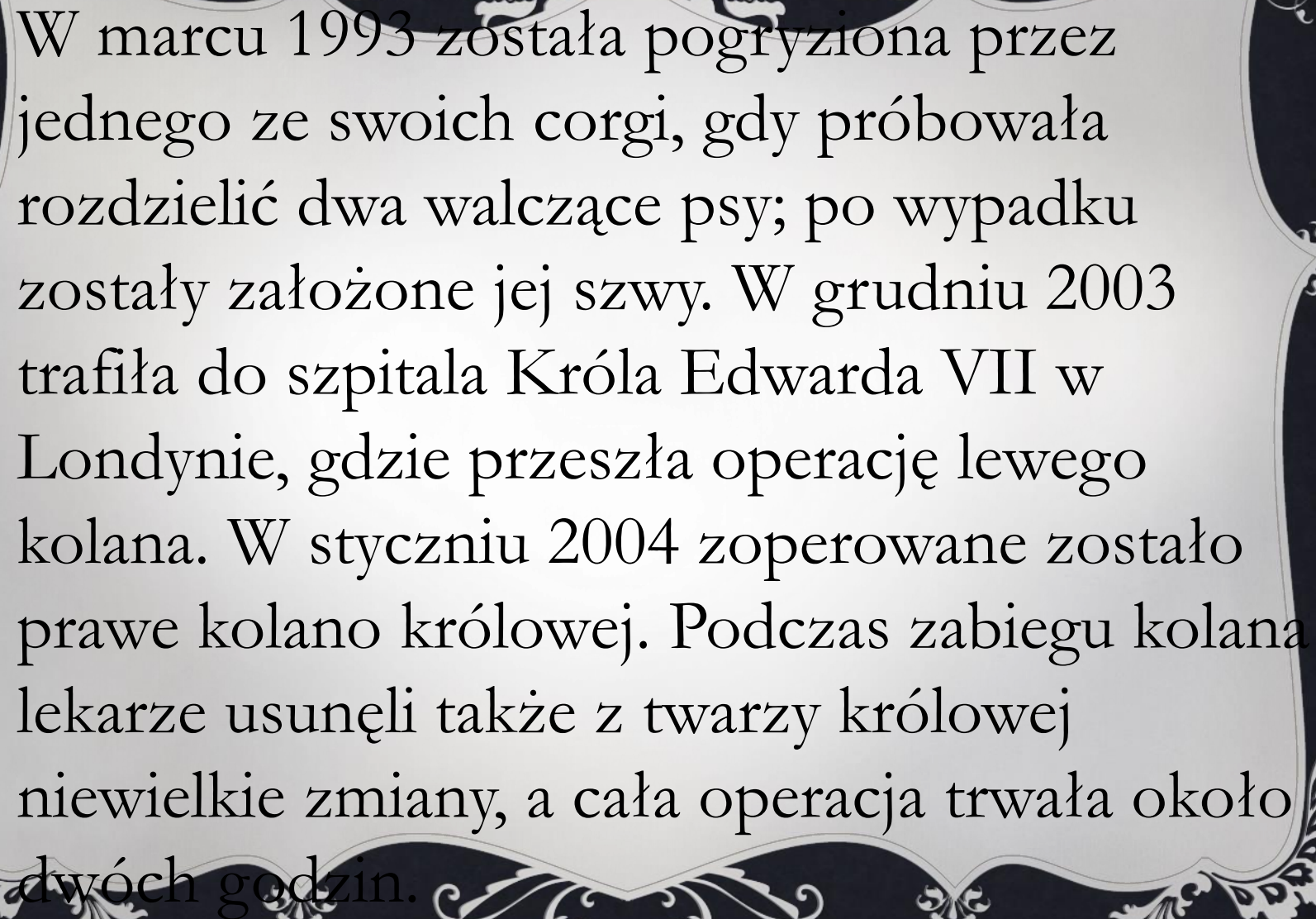

Jej relacje z dziećmi zwykle były chłodne, szczególnie z księciem Karolem, do którego miała lekceważący stosunek. W 1994 nakazała mu wzięcie rozwodu z księżną Dianą, chcąc uniknąć kompromitacji monarchii w prasie. Wcześniej odmówiła pomocy księżnej, gdy ta poprosiła ją o interwencję w sprawie niewierności Karola. Nie popierała związku Karola z Camillą Parker Bowles, ale kiedy ci w 2005 wzięli ślub, pogodziła się z wyborem najstarszego syna.

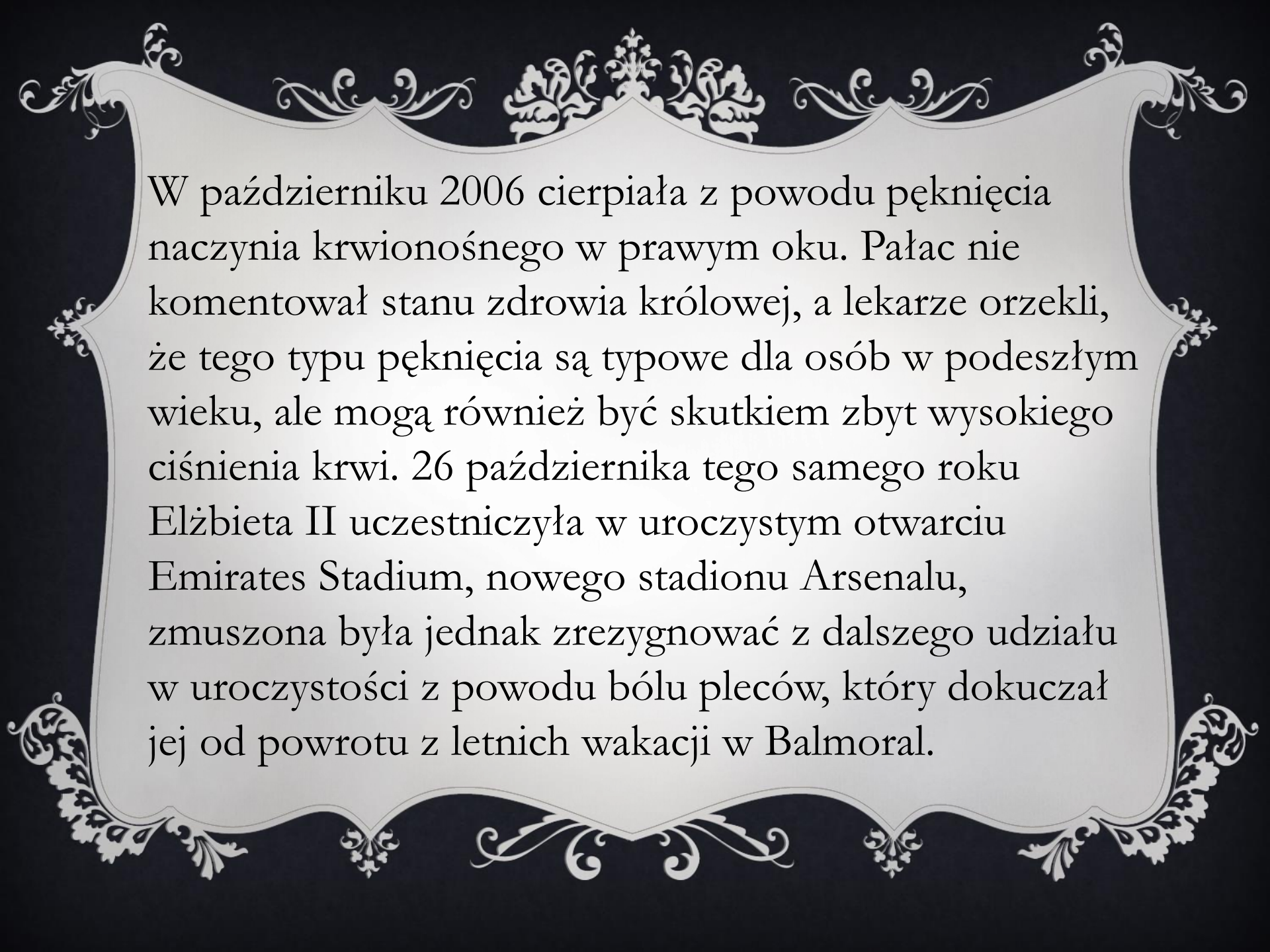

Szczególną sympatią darzyła swoją synową, Zofię, hrabinę Wessex. Była blisko związana z wnukami, zwłaszcza z księciem Williamem (najstarszym synem księcia Karola), księżniczką Beatrycze (najstarszą córką księcia Yorku) i Zarą Phillips (córką księżniczki Anny).

W 50. rocznicę ślubu pochwaliła księcia Filipa w rzadkim momencie szczerości, mówiąc: *Nie lubi komplementów, ale jest dla mnie podporą i przez te wszystkie lata zawsze mogłam na niego liczyć.* Księżę Filip odpowiedział słowami: *Po 50 latach mam ogromną pokusę, by udzielać rad, najważniejszą lekcją, jaką odebraliśmy od życia, jest wiedza, że tolerancja stanowi podstawę szczęśliwego małżeństwa. Wierzcie mi, królowa jest niezwykle wyrozumiała.*

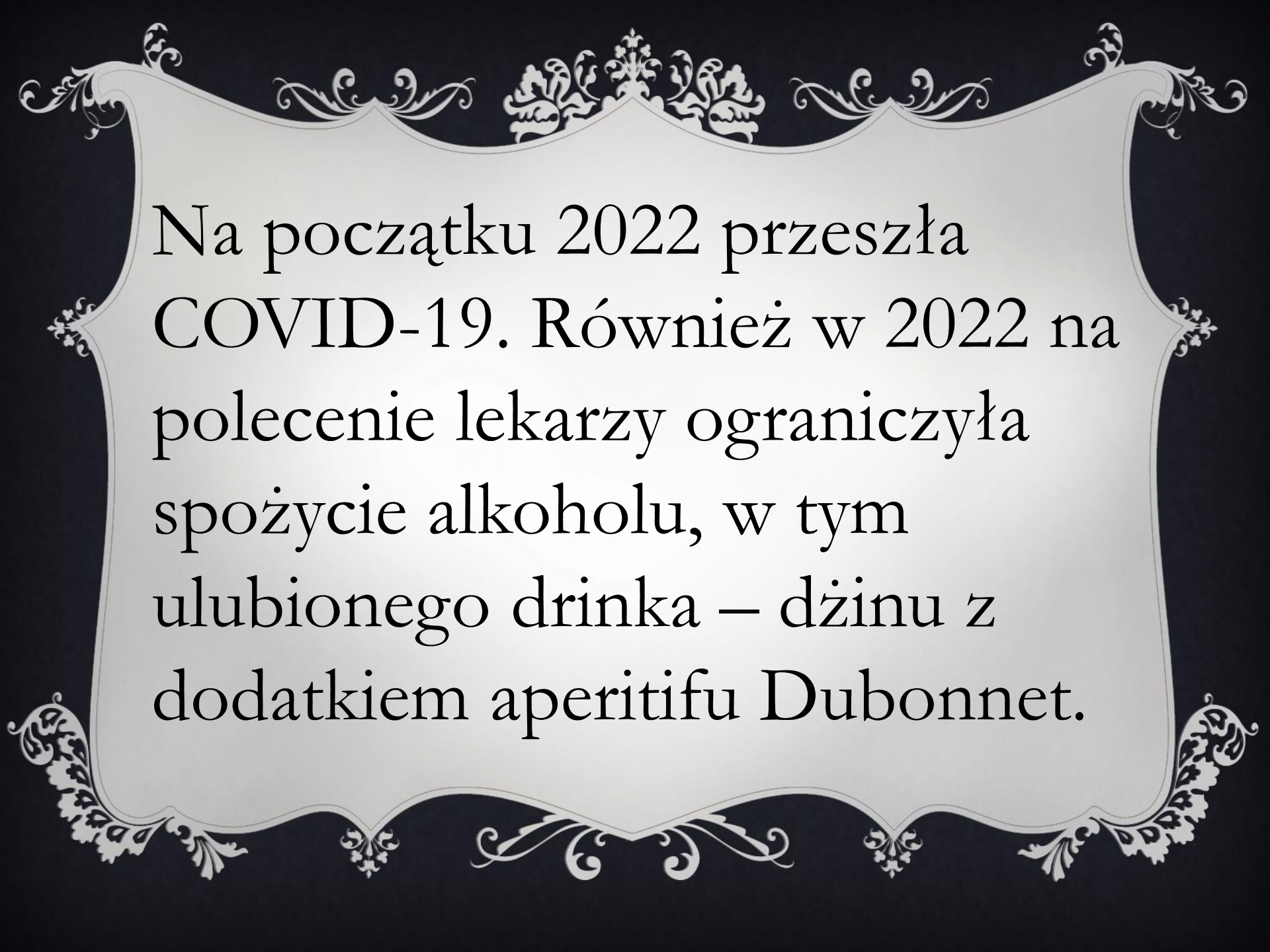

W marcu 1993 została pogryziona przez jednego ze swoich corgi, gdy próbowała rozdzielić dwa walczące psy; po wypadku zostały założone jej szwy. W grudniu 2003 trafiła do szpitala Króla Edwarda VII w Londynie, gdzie przeszła operację lewego kolana. W styczniu 2004 zoperowane zostało prawe kolano królowej. Podczas zabiegu kolana lekarze usunęli także z twarzy królowej niewielkie zmiany, a cała operacja trwała około dwóch godzin.

W październiku 2006 cierpiała z powodu pęknięcia naczynia krwionośnego w prawym oku. Pałac nie komentował stanu zdrowia królowej, a lekarze orzekli, że tego typu pęknięcia są typowe dla osób w podeszłym wieku, ale mogą również być skutkiem zbyt wysokiego ciśnienia krwi. 26 października tego samego roku Elżbieta II uczestniczyła w uroczystym otwarciu Emirates Stadium, nowego stadionu Arsenalu, zmuszona była jednak zrezygnować z dalszego udziału w uroczystości z powodu bólu pleców, który dokuczał jej od powrotu z letnich wakacji w Balmoral.

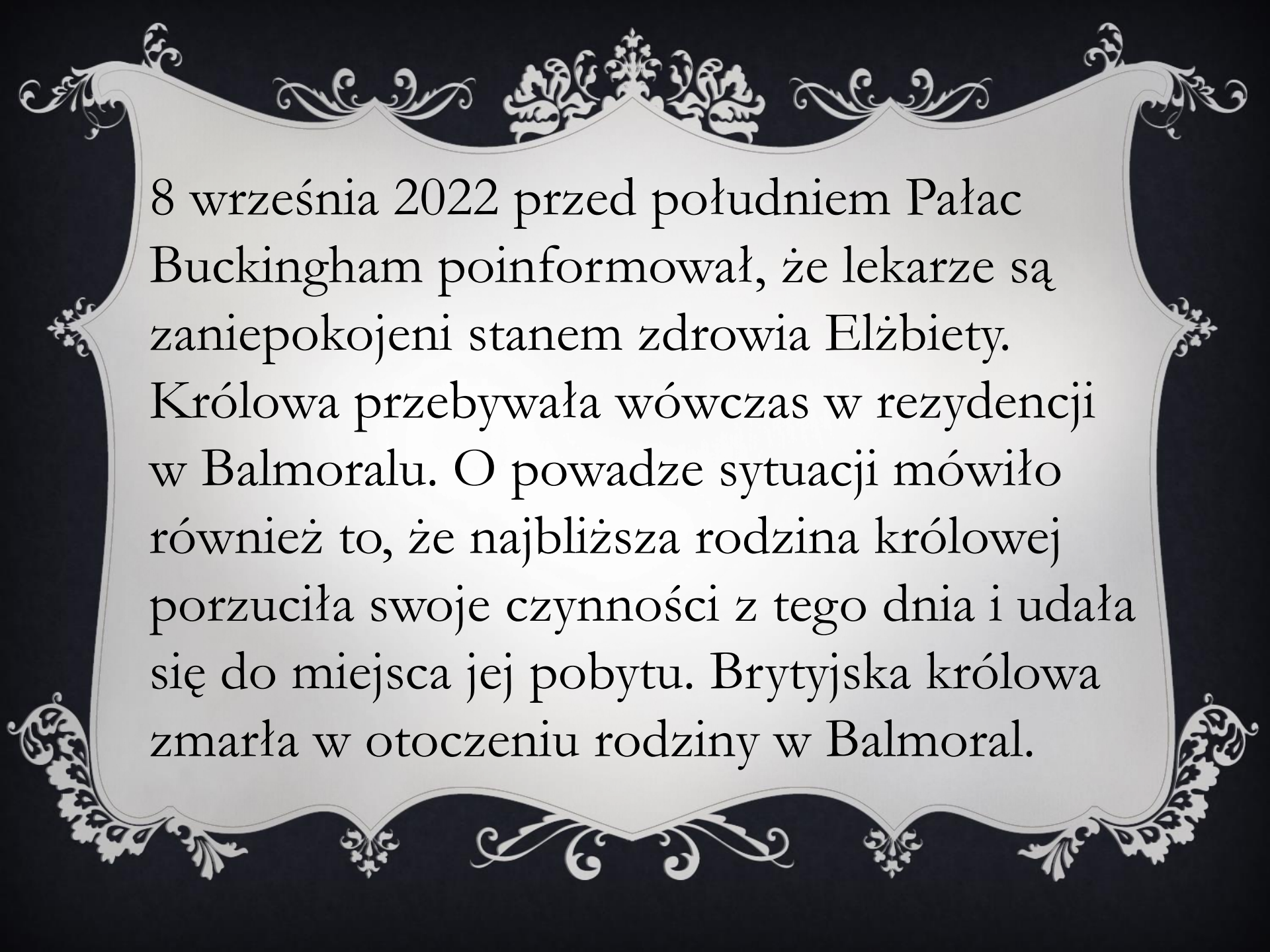

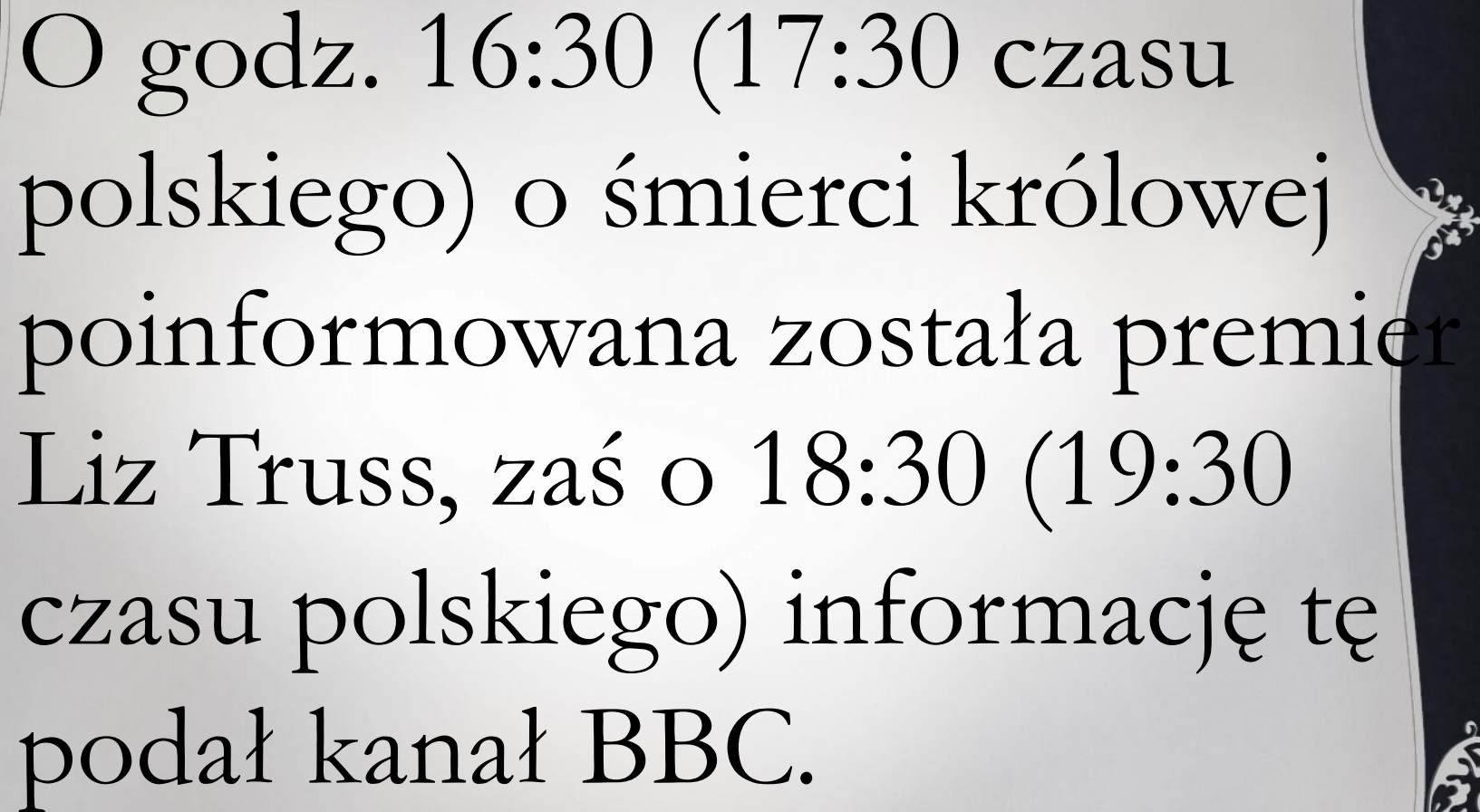
Na początku 2022 przeszła
COVID-19. Również w 2022 na
polecenie lekarzy ograniczyła
spożycie alkoholu, w tym
ulubionego drinka – dżinu z
dodatkiem aperitifów Dubonnet.

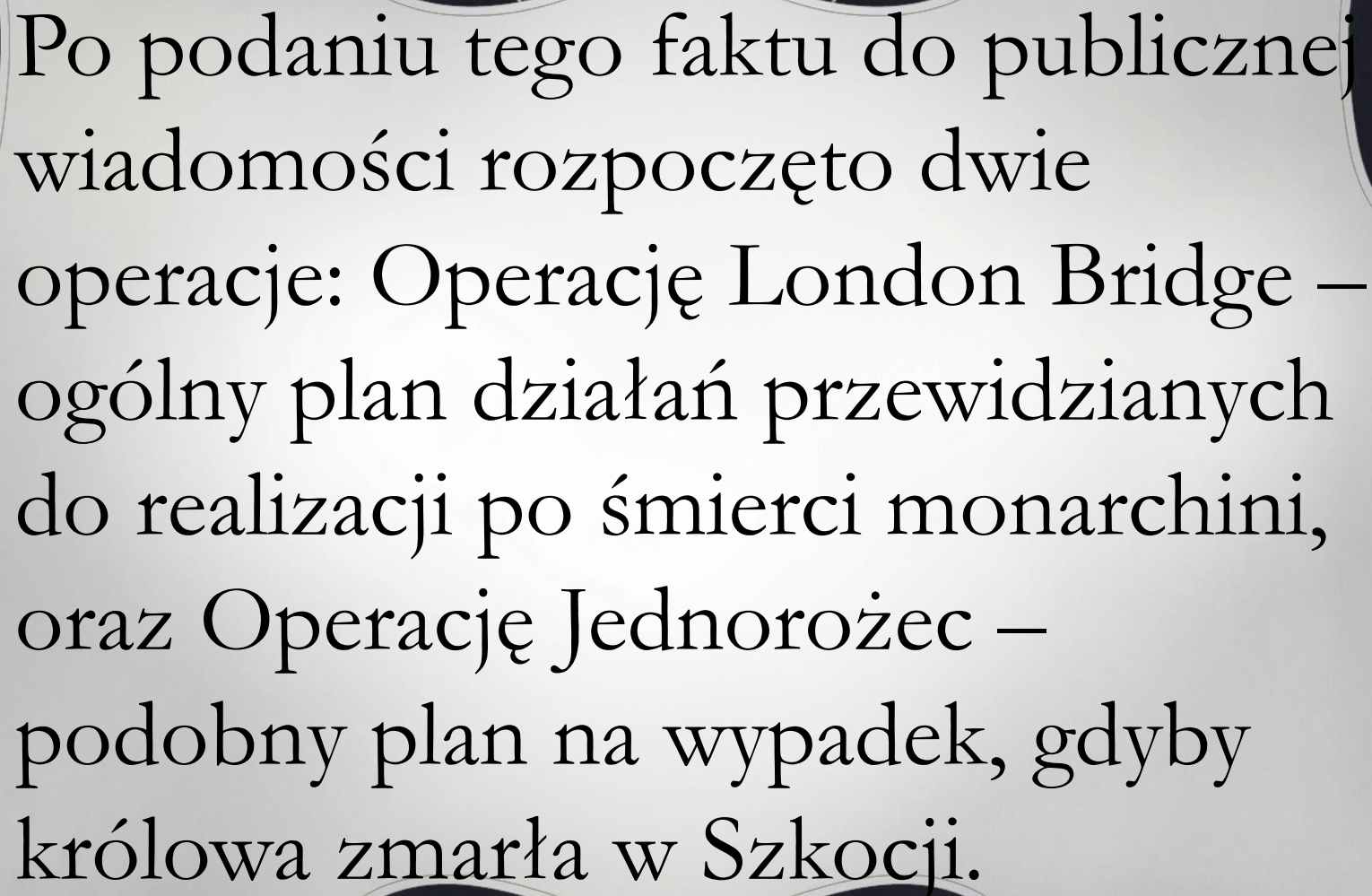
Śmierć

8 września 2022 przed południem Pałac Buckingham poinformował, że lekarze są zaniepokojeni stanem zdrowia Elżbiety. Królowa przebywała wówczas w rezydencji w Balmoralu. O powadze sytuacji mówiło również to, że najbliższa rodzina królowej porzuciła swoje czynności z tego dnia i udała się do miejsca jej pobytu. Brytyjska królowa zmarła w otoczeniu rodziny w Balmoral.

O godz. 16:30 (17:30 czasu polskiego) o śmierci królowej poinformowana została premier Liz Truss, zaś o 18:30 (19:30 czasu polskiego) informację tę podał kanał BBC.

Po podaniu tego faktu do publicznej wiadomości rozpoczęto dwie operacje: Operację London Bridge – ogólny plan działań przewidzianych do realizacji po śmierci monarchini, oraz Operację Jednorożec – podobny plan na wypadek, gdyby królowa zmarła w Szkocji.

Dziękuję za oglądanie 😊

Przygotowała

Weronika

Igielska z kl.6a